

12te Aarg.

1881.

22de Bind.

Før Hjemmet.

Et Tidsskrift

for

nyttig og underholdende Læsning.

Udgivet af N. Thronsen.

30te Juli — 14de Hefte.

Decorah, Iowa.

Paa Udgiverens Forlag.

Trykt i den Norske Synodes Bogtrykkeri.

Entered at the Post-Office at Decorah as 2nd class matter.

„For Hjemmet“

et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

Det indeholder et afvælgende og omhyggelig udvalg Læsestof, bestaaende af historiske Skildringer, Efterretninger om Opfindelser og Opdagelser, Missionsberetninger, Reisebeskrivelser, Skildringer af Lande og Folk, Dyre- og Planteliv samt

Fortællinger, Digte, Gaader og Blandinger.

Det udfommer med to Aar i Omflag to Gange om Maanedens (15de og 30te) og koster \$2.00 (til Norge og Danmark \$2.25) om Aaret i Forud. Dermed er ogsaa Portoen betalt. Klubber paa 6 betalte Exemplarer faa det 7de frit. Penge sendes helst i Money Orders, Drafts (helst paa Chicago) eller Registered Letters, da Posterne ikke overalt ere sikre. Nye Subskribenter behøve at melde sig snarest muligt.

Adresse: **K. Thronsdjen**, Drawer 14, Decorah, Iowa.

Vil man benytte anden Mand's Hjælp til at indsende Penge, da se til, at Vedkommende er paalidelig.

7 forudbetalte Exemplarer sendes 1 Aar for \$12.00.

Ældre Bind af „For Hjemmet“, se sidste Side.

M. S. Gassel har et fuldstændigt Oplag af gode Grocerivarer, fra norsk Tørfisk til fransk Syltetøj. Godt Udvalg af Stentsøi, Glasvarer og Lamper — Cigarer, Tobak og Viber — Kolonialvarer, Specerier, preserveret Frugt og Fisk, Fedevarer, Fiskevarer og Trøvarer, samt Mel og Kreaturfoder; Alt til Dagens billigste Priser.

Decorah, Iowa.

Indhold af 18de Bind (1879 II.) af „For Hjemmet“.

„Kun dagligdags er al din Dont“. — Hugnotterne som Galeislaver. — Japaneserne. — Den gamle Thepotte. — Brev til Cayard fra en tyrkisk Kadi. — Sokrates's Fængsel og Død. — Strøtanter. — Jøderne i Konstantinopel. — Gaader og Oplosninger. — Blandinger. — Pater Clemens. — Buggefang. — Gustav Basas Historie. — Prinds Louis Napoleon falden. — Møllen og Bækkene. — Jordklodens Jndre. — Giv Gud Æren. — Til Ungdommen. — Smaa historiske Notitser. — Den gamle Mand og Brækten. — Læsefrugter — Ved det døde Hav. — Hvad hedte den barmhjertige Samaritan? — Soonen i rette Tid. — Washingtons Majimer. — Kimbrev fra navnkundige Mænd. — Insekternes Muskelstyrke. — Verdenspostvæsenet. — Benedetto Marcelli. — Fra Madagaskar — Til Belysning af en Anekdote, som fortælles om Pascal. — Mærkelige Tal. — Coang. lutherst Folketalender, anmeldt. — Til Professor M. J. Monrad. — John Maynard.

Bindet bestaar af 12 Hefter, 356 Sider, samt Titelflad og Register og sendes portofrit for \$1.00.

K. Thronsdjen,

Dr. 14, Decorah, Iowa.

En Hjemmet.

Et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

12te Aarg.

31te Juli 1881.

14de Hefte.

Familien Hellsdringen.

En Fortælling af Eugenia von Wislaff.

Tjortende Kapitel.

Nye Kampe.

Præsidenten maatte gjøre en Forretningsreise til Berlin. Han skulde kun være to Dage borte; dersom Reisen skulde have været længere, havde hans Døtre, idetmindste Mathilde, fulgt med, men for en saa kort Tid var det ikke rimeligt at gjøre saa lang en Reise midtvinters. Efterat alle Forretninger vare besjærgede, vilde han opspøge Rudolf. Han fandt snart det Hus, hvor denne boede; thi han vidste Gaden og Nummeret, men han blev forbauset, da han ved at spørge efter sin Næb, blev vist flere Trapper op til en Baggaard, der næsten havde et fattigt Udseende. Han var nær vendt om paa den øverste Trappe, overbevist om, at han var bleven vist feil; thi hvor han ellers havde besøgt Rudolf, havde han altid fundet ham meget standsmæssigt indlogert. Men alle Præsidentens Tvivl om, hvorvidt han var gaaet rigtigt, bleve hævede; thi da han bankede paa Døren, blev den aabnet

af Rudolf selv, der modtog ham med glad Overraskelse.

„Men min kjære Dreng“, sagde Friherren, da han havde besvaret alle Rudolfs Spørgsmaal om, hvorledes det stod til paa Hellsdringen og Grunden til hans Nærværelse her, „du bor jo strækkelig daarligt her. Du har ikke en Sofa, og her er saa koldt. Du ser ogsaa ganske forfrosen ud. Hvad skal det betyde?“

Rudolf kom i Forlegenhed; han havde naturligtvis aldrig talt om sine nødvendige Indskrænkninger, og det var vanskeligt at svare saaledes, at han sagde Sandheden uden at berøre Grunden dertil.

„Jeg finder det slet ikke saa ilde“, svarede han. „Et stille Værelse er altid det bedste til at læse i, og den Fordel har dette. Det ligger til Gaarden, hvor det er meget stille, og i min Alder og med min gode Helse behøver man ikke mer end en Seng, et Skrivebord og en Stol.“

„Du er bleven overordentlig nøjsom, og det er vistnok rosværdigt;

men hvad din Helbred angaar, da er den endnu slet ikke saa god, som man kunde ønske det, jeg finder, du ser daarlig ud."

"Det kommer af, at her er noget koldt."

"Det er jo det, jeg siger; hvorfor lader du ikke dit Bærelse ordentligt opvarme?"

"Jeg vil strax lade det opvarme, kjære Onkel, naar du ønsker det."

"For mig behøves det ikke, det er bedre, at vi begge gaa til et varmt Bærelse i Hotellet; det er behageligere. Jeg har altid troet, at jeg ikke behøvede mange Bekvemmeligheder, men jeg ser, at jeg er en Sukkullus sammenlignet med dig. Hvor spiser du? — I Hotel Petersburg?,"

"Nei, i en Restauration her i Nærheden, det faldt mig bekvemere."

"Maar den blot ikke ligner denne Bolig! Du er da vel ikke begyndt at blive gjerrig?"

Rudolf lo saa hjerteligt ad denne Bestyldning, at hans Onkel maatte tage den tilbage, men Sagen vedblev at være ham paafaldende. Medens hans Næb tog Overfrakke, Hat og Stof for at følge med ham, saa han sig endnu engang hovedrystende om i Bærelset. Han var overbevist om, at dette havde en dybere Grund, og den vilde han komme efter, skjønt han ikke tiltroede Rudolf noget, der ikke var hæderligt. Denne gjorde sig Umage for at bringe ham paa andre Tanker ved at tale om de Ting, der interesserede ham mest, men det lykkedes ham daarligt; thi netop denne Livlighed forraadte ham for Onklen, der var en god Mennefskjender.

Da de sad sammen om Aftenen, forsøgte Præsidenten ved pludselige

Spørgsmaal paa kryds og paa tvers at komme efter Hemmeligheden. Rudolf besvarede aabent alle hans Spørgsmaal, det var umuligt at finde noget i hans Svar, der gav Anledning til Mistillid, tilfidsst begyndte han at tro, at Rudolf af overdreven Gudfrygtighed vilde leve som en Asket, da hans eneste Omgang, efter hvad han selv sagde, kun bestod af alvorlige Kristne, som han lærte at kjende hos Tante Charlotte. Han beroligede sig ved den Tanke, at denne overdrevne Lyst til at spørge sig vilde ophøre efterhaanden. Rudolf havde altid haft Gang til Overspændthed, og denne maatte giere ud ligesom Mosten, før den forvandles til ædel Vin. Da han skulde reise næste Dag ved Middagstoget og ikke ønskede, at Rudolf forsmætte Forelæsnningen for hans Skyld, tog han allerede om Aftenen Afsked fra ham med den Formaning, at han maatte tage mere Hensyn til sin svagelige Helbred, ikke give Afkald paa de nødvendige Livsfornødenheder og ikke lade sig rive med af Overdrivelser.

Rudolf smilte og sagde, at han søgte sig fuldkommen rask, men at han vilde lægge sig hans Raad paa Hjerte.

Inden Præsidenten forlod Berlin, maatte han tale med sin Bankier i et Forretningsanliggende. Ved denne Veilighed tog han sig for at spørge efter Rudolfs lille Kapital, og om det ikke vilde være raadeligt at sælge nogle af hans Papirer og kjøbe andre, der gav høiere Renter. Han havde glemt at tale med Rudolf selv derom igaar. Han blev yderst forbausset ved at høre, at hans Næb havde ladet alle sine Papirer sælge

og faaet Beløbet tilsendt, endnu medens han var i Heidelberg; han vilde ikke tro det, før han fik se hans egenhændige Rvittering, da kunde han jo ei længer tvivle. Han følte sig dybt krænkert over denne Rudolfs Mangel paa Tillid og Fortrolighed til ham, hans Formynder og Pleiefader, der altid havde ment det godt med ham. „Det er altsaa Talfen for den Kjærlighed, som jeg har vist ham fra Barnsben af“, tænkte han. „Sandsynligvis har En eller Anden, der er ligesaa uerfaren, som han selv, forledet ham til denne Spekulation, og han har tabt derved. Skulde hans indskrænkede Levevis staa i Forbindelse dermed?“ — Den ene Tanke tog den anden, og Præsidenten var meget bekymret. Helst havde han strax opsjøgt Rudolf, men Jernbanetoget gik om en halv Time — hans Familie ventede ham — han maatte skynde sig for at komme med. Desuden følte han sig saa krænkert ved sin Nevs's Handlemaade, at han maatte udtale sig grundigt for ham, og det lod sig bedre gjøre skriftligt, mundtligt vilde det være ham umuligt ikke at blive heftig, det vidste han, og det vilde han undgaa.

Da Fru von Hellbringen modtog sin Mand ved hans Tilbagekomst, bemærkede hun strax, at der var hændt ham noget Ubehageligt. Men alle hendes kjærlige Spørgsmaal desangaaende bleve afviste, saa at hun tilsidst bedrøvet opgav at erfare Grunden til hans Forstemthed; kun mærkede hun, at det maatte staa i Forbindelse med Rudolf, fordi han ikke vilde indlade sig paa nogen Samtale om denne. Dette foruro- lige hende, hun haabede dog, at det kunde være en Misforstaaelse —

med Hensyn til hendes Pleiesøns Helbred havde hendes Gemal beroliget hende. Præsidenten skrev endnu samme Aften til Rudolf og forlangte alvorligt, bebreidende og bestemt, at han skulde meddele ham Grunden til sin Hemmelighedsfuld- hed, og hvad der var blevet af hans Kapital. Trods den strenge Tone skinnede dog den krænkede Kjærlighed igjennem. Det var netop det, der gjorde Rudolf mest ondt ved Gjennemlæsningen af Brevet; thi han følte, at han ved sit Svar maatte komme til at saare denne Kjærlighed, som han satte saa megen Pris paa, endnu dybere. Men kunde han andet? — Dersom hans Følelse for det Rette ikke havde været saa overordenlig stærk, og han ikke havde været istand til denne opofrende Hengivenhed og Trostaa, saa havde han maaste fundet en Udvei og besmykket Gerhards Letfindighed saa godt som muligt for selv at blive retfærdiggjort; men dette var aldeles mod hans Natur.

Han havde givet sin Ven det faste Løfte Intet at sige til hans Fader, og skjønt Døden kunde siges at have løst dette Løfte, saa opfattede han dog ikke Sagen saaledes. Hvad han havde lovet den Levende, holdt han for dobbelt helligt overfor den Døde.

Desuden var det ham en utaalelig Tanke at være den, der nedsatte Gerhard i Faderens Dine, og han vidste, at denne mindst af alt kunde tilgive denne „Uredelighed med betroet Gods“, som han kaldte at gjøre Gjæld. Dertil kom, at Braadden i hans Samvittighed smertede dobbelt ved denne Tanke: den Overbevisning at han havde bidraget til sin Vens Død ved sin egenmægtige

Raaden over ham. Der laa en Trøst, et Slags Udsoning i, nu at bære Skylden og at lide istedetfor ham. Rudolf havde maasse Gang til at ville være Martyr; selvvalgt Lidelse havde noget Tiltrækkende for ham, og den, der nu blev ham paalagt, haabede han med Guds Hjælp at bære. Han var saaledes snart kommen paa det Rene med, hvad han vilde svare. Denne Gang undertrykte han ikke som sædvanligt sine varme Følelser, de talte af hver Linie i hans Brev. Han erkjendte sin Pleiefaders Kjærlighed, og at denne havde Ret til at fordre Regnskab for hans Handlinger; han beklagede dybt at have krænket ham og forsikrede, at dette var ham en tung Bebreidelse, som han vilde stræbe efter at gjøre god igjen ved sit hele fremtidige Liv. Men den forlangte Forklaring over Anvendelsen af de 4000 Spd. kunde han ikke give ham. Et helligt Løfte bandt ham, og han bad ham indstændigt, for den Kjærligheds Skyld, som han altid havde vist ham, om at have Tillid til ham og tro, at han ikke havde forrøbt dem letsindigt. Bistnok havde han tabt dem, og det var Grunden til, at han levede saa indskrænket, men mere kunde han ikke sige ham.

Begyndelsen af Brevet formildede Præsidenten, og uagtet den Tilbageholdenhed, hvormed Rudolf bad ham tro, at han ikke havde forrøbt Kapitalen, skjønt han ikke kunde sige ham, hvorledes han havde anvendt den, ikke behagede ham, saa havde han maasse havt Tillid nok til ham til ikke at forske videre derefter. Men da han erfarede, at den var tabt, kunde ingen af Rudolfs kjærlige Ord mere berolige ham. At

stifte Gjæld var nu engang det, han hadede mest. Han fandt derfor Rudolf forfærdelig letsindig, og da hans Følelse var bleven krænket ved dennes Mangel paa Oprigtighed, blev han mistroisk, og tvivlede, om ogsaa Alt var saaledes, som han fremstillede det. Med disse Følelser svarede han sin Næb; han vilde ikke sælde nogen Dom over hans Handlemaade, men Tillid kunde blot være noget Gjenfaldigt, og da Rudolf ikke viste den ligeoverfor ham, Præsidenten, saa kunde han heller ikke give ham sin.

Det var en stor Sorg for ham at se sig saa stuffet, og den kunde blot formildes ved, at Rudolf i Fremtiden vilde forbedre sig.

Dette var et meget bittert Svar for Rudolf; det forekom ham, som om hans hele Forhold til Onkelen og hans Familie derved blev forandret. Han vidste, at det laa i Onkelen's Karakter at have vanskeligt for at tilgive og endnu vanskeligere for at glemme. Der var slaaet en Streg over hans kjæreste Planer. Han beholdt blot det Haab tilbage, at hans fremtidige Opsjævel efterhaanden vilde overbevise Præsidenten om, at han ikke havde forrøbt sin Formue af Letsindighed. Først lidt efter lidt lykkedes det ham at bise det modstræbende Hjerte, der trods al aandelig Erfaring og Erkjendelse altid hænger ved den jordiske Dykke, under denne nye Sorg og at modtage den som et bittert, men velgjørende Lægemiddel fra den himmelske Faders Haand.

I Hællbringen derimod fulgte den ene Begivenhed paa den anden.

Der var ikke gaaet lang Tid efter denne Tildragelse, og Præsidenten

havde tildels overvundet sin Sindsbevægelse, da der indtraf et Brev, der ligeledes greb ham, skjønt paa en anden Maade. Det var en Skrivelse fra Fætter Kurt, hvori denne anholdt om Mathildes Haand. Han fremstillede deri, hvor passende det vilde være, om Mathilde blev Hærfærinde paa Hællringen, der jo engang tilfaldt ham, og Familiens to Grene saaledes atter bleve forenede, men fremfor alt, at han havde fattet en inderlig Tilbøielighed til hende og ikke ønskede nogen anden end hende til Hustru. Han var, som Præsidenten vidste, en Mand, der ikke forstod at bruge smukke Talemaader, men Præsidenten kunde være overbevist om, at det skulde være hans Livs Op-gave at gjøre Mathilde lykkelig. Dette Brev stemte overens med Præsidentens stille Ønske; thi i hvis Hænder vilde han vel heller se Hællringen end i sin kjæreste Datters? — Han kunde altsaa ei andet end være fornøiet med Kurts Tilbud, skjønt han, hvad dennes Personlighed angik, kunde have ønsket sin smukke begavede Datter en mere passende Ægtemand.

„Men“, trøstede han sig med, „netop Modsigtingerne komme bedst ud af det med hinanden og danne de lykkeligste Ægtefæller; desuden har Kurt en god praktisk Forstand, og naar han siger, at han mener det godt med hende, saa kan man stole paa det. Jeg haaber, hun vil tænke ligesaa, hun er jo en forstandig Pige.“ Dermed tog han det skjæbne-svangre Brev og gik til sin Hustru for at meddele hende det. Han traf hende alene, begge Døtrene vare gaaede til Byen; saaledes kunde han strax begynde at tale om dette vig-

tige Anliggende. Hun syntes imidlertid ikke at kunne dele hans Glæde. „Deri giber jeg dig fuldkommen Ret“, sagde hun, da han sluttede, „at vi ikke kunde ønske os noget Bedre, hvad Hællringen og Mathildes ydre Stilling angaar, men, Otto, du ved, at Ægtefællens sande Lykke ikke ligger i de ydre Forhold, om disse end kunne bidrage meget dertil. Hovedsagen bliver dog, at Hjertet følger med; hvor det ikke er Tilfældet, ville alle Livets Behageligheder ikke kunne tilfredsstillende. Jeg tror ikke, at Mathilde kan løse sig lykkelig med Kurt.“

„Jeg ved ikke, hvad du har at udsætte paa ham“, svarede Præsidenten noget forstemt. „Han er just ingen interessant Mand eller skabt til at være Ideal for en ung Piges Fantasi; men disse Idealer findes aldrig i Virkeligheden, og jeg holder min Datter for altfor fornuftig til at opstille sig saadanne. Hun er anlagt for et virksomt, praktisk Liv, og det vil hun kunne føre ved Kurts Side. Han er en brav, paalidelig Mand og mener det godt med hende; det er Hovedsagen. Du, Amalia, ved bedst, hvilken Indflydelse en elsket Hustru udøver paa sin Mand“, sluttede han med et hjærtligt Blik.

„Ja, naar hun besvarer hans Kjærlighed“, svarede hun mildt, „hvor det ikke er Tilfældet, kan hun heller ikke have nogen Indflydelse.“

„Hvorfor tror du, at Mathilde ikke kan fatte Tilbøielighed for Kurt? — Nu er der naturligvis ikke Tale om, at hun elsker ham, det forstaar sig af sig selv. En velopdragen Pige elsker først da, naar hun ved, at hun bliver gjensjækket. Hun har

jo ingen anden Tilbøielighed, saa det vil nok ordne sig."

"Naar hun blot ingen har", sagde Moderen nølende. Præsidenten rystede misfornøjet Panden. "Hvem i al Verden skulde det være? Amalia, betænker du ogsaa, hvad du siger?"

"Ja, kjære Otto. Jeg tør vel ikke sige noget bestemt om Mathildes Følelser; hun er saa vanskelig at gjenmenstue, og det er vel muligt, at hendes Hjerte endnu er frit; men jeg tror ikke at tage fejl, naar jeg siger, at hun allerede længe har vaakt en dyb Tilbøielighed hos En, der staar os meget nær, og som hun hidindtil har foretrukket for alle andre Mænd."

"Jeg begriber ikke, hvem du mener", udbrød hendes Mand utaalmodigt.

"Rudolf", svarede hun.

Præsidenten taug et Øieblik og hystes at tænke efter, om det virkelig kunde forholde sig saa. Biskop havde Mathilde og Rudolf fra Barmndommen af holdt særdeles meget sammen, men det laa i Forholdene. "De ere jo vrede op sammen som Sødkende, det er naturligt, at de staa hinanden meget nær; men paa en Forbindelse er dog ikke at tænke, det maa du selv indse, Amalia. For det Første er Rudolf meget for ung; før han har erhvervet sig en Stilling, saaledes at han for Alvor kan tænke paa Mathilde, maa der gaa mange Aar — og hvad der er Hovedsagen, — det gjør mig ondt at sige det, men — jeg har ingen Tillid til ham mer."

"Ingen Tillid til Rudolf? Hvorledes er det muligt?" — udbrød Fru von Hellbringen i den høieste Forbauselse.

"Jeg har ikke før villet sige dig, hvilke sørgelige Erfaringer jeg for en Tid siden har gjort med Hensyn til ham, fordi jeg vidste, at det vilde bedrøve dig; men under disse Omstændigheder bør jeg sige det. Tænk dig, at jeg, da jeg var i Berlin, kom efter, at han havde forødt sin halve Formue."

"Forødt? Otto, det kan ikke være muligt? Du er feilagtigt underrettet."

"Døm selv", svarede han roligt, og fortalte hende, hvorledes han havde opdaget det, og om sin Brevvevling med Rudolf. "Jeg kunde tilgive Alt", sluttede han, "naar han blot havde været aaben imod mig. Men denne Mangel paa Oprigtighed, denne Hemmelighedsfuldhed gjør, at jeg drager allehaande sørgelige Slutninger. Jeg har skrevet til ham, at han blot kunde gjenvinde min Tillid ved at give mig sin."

"Maa jeg læse Rudolfs Brev?" — spurgte Fru von Hellbringen stærkt bebøget.

"Derjom det kan berolige dig, saa skal du saa det", svarede hendes Mand og hentede det.

Hun læste det opmærksomt igjennem, og hendes Dine fyldtes med Taarer.

"O, Otto", sagde hun, da hun sluttede, "hvorledes kan du mistro Rudolf efter et saadant Brev? — Jeg er fuldt overbevist om, at hans Tab staar i Forbindelse med en ædel Handling."

"Du dømmes som et Fruentimmer", svarede hendes Ægtefælle ærgeligt, "kun efter Følelsen. Jeg siger jo slet ikke, at jeg tror Rudolf istand til en slet Handling, — det kan jo endogaa være, at han har

høvt noget Godt ifinde dermed, thi han har ofte høitlyvende Ideer, — men det maa du dog indse, at hvad han end har forbrugt det til, saa er det meget letfjendigt og ubetænksomt handlet. Og til en saadan Mand skulde jeg give Mathilde? — Resisterer jeg ikke, at han spiller mig den samme Streg endnu engang, især, da han ikke synes at erkjende sin Uret, og at de da begge synke ned i Fattigdom? Da ophører ogsaa Kjærligheden, det kan du tro. Han vænner sig vistnok nu til at undvære, fordi han maa; men vi Forældre have dog den Forpligtelse ikke at udsætte vort Barn for en saadan Skjæbne. Selv om vi antage, at han forandrede sig, saa kunde Mathilde som hans Hustru dog blot komme i en yderst indskrænket Stilling, en Stilling, der vilde passe meget lidt for hendes Natur. Du ved jo, at i et Fideikommis bliver der høit ubethdeligt tilovers for Døtrene.“

„Kjære Otto, da vi nu blot have de to Piger, og du forhaabentlig endnu lever i mange Aar, kan du godt lægge tilside for dem.“

„Det kan kun blive lidet“, svarede han alvorligt; „Gudsferne trænge til mange Forbedringer, de ere blevne forsømte i de Aar, da min Embedsstilling hindrede mig fra at tilse dem ordentligt. Dersom Gerhard havde levet, saa kunde jeg handlet anderledes; thi jeg er vis paa, at han gjerne havde givet sine Søstre af Sit; men med Eiendom, der gaar over i fremmede Hænder, maa man være dobbelt samvittighedsfuld.“

Fru von Hellbringen taug bebrøvet. „Lov mig blot Et“, bad hun, „at du ikke vil øve nogen som helst

Tvang over Mathilde. Tænk dog, hvilke Vebredelser vi maatte gjøre os, dersom hun blev uskyldig.“

„Det vil jeg gjerne love dig, Amalia; hvorledes skulde jeg ville tvinge min Datter til et saa vigtigt Skridt! Men du paa din Side maa love mig ikke at tale derimod, men virke sammen med mig og i Kjærlighed bringe det til, at hun betragter Sagen fra det rette Synspunkt. Jeg er fast overbevist om, at det er til hendes Lykke. En Mand kan bedre bedømme en anden Mand, end J Kvinde, og Kurts Karakter giver mig større Garanti for mit Barns sikre Fremtid end Rudolfs. Jeg kan ikke tænke paa, hvor megen Tillid jeg engang havde til ham, uden at føle dyb Smerte. Jeg havde endogsaa gjort ham til Gerhards Støtte! Og hvorledes har han lønnet denne Tillid! Du kan tro, det er med stor Overvindelse, at jeg lader det gaa saaledes hen.“

„Det kan jeg godt forstaa, Otto, og jeg vil vissefelig ikke handle imod dine Ønsker, men, saavidt jeg formaar, gjøre, hvad du anser for det Rette.“

„Du er en brav Hustru, Amalia; jeg vidste, du vilde tænke saaledes, og hvad Rudolf angaar, da behøver du ikke at have Betyrninger for ham. Du ved jo ikke engang med Visshed, om han elsker Mathilde; muligens, ja, sandsynligvis er det kun en broderlig Hengivenhed, grundet derpaa, at de i saa mange Henseender ligne hinanden. Og selv om saa var, at han nærrede en varmere Følelse for hende — i Rudolfs Alder slaar man let fligt af Hovedet. De færreste Mand ægte deres første Kjærlighed.“

Fru von Helledringen sukede, men hendes Mand's Mening havde som sædvanligt stor Indflydelse paa hende. Han maatte vel have Ret, og hun havde lagt formegen Bægt paa det, hun troede at se, i Særdeleshed da det var et af hendes stille Yndlingsønster, at Rudolf og Mathilde engang skulde blive et Par. Hun havde næret dette Ønske, da begge endnu var Børn; thi hun havde dengang fundet, at der ikke var nogen, der havde en bedre Indflydelse paa den lille egenfærdige Mathilde, end Rudolf, og at de gjenfærdigt hang meget ved hinanden. — Hun søgte at finde sig i Alt, hvad Gud vilde bestemme for hende og bad Ham at vende det til det Bedste, hvorledes det saa blev. Hun foresatte sig tillige at gjøre Alt, hvad der stod i hendes Magt for at gjenoprette Rudolfs gode Forhold til hans Onkel, og denne Tanke trøstede hende noget.

Med næsten feberagtig Spænding ventede hun nu Mathildes Tilbagekomst, og Præsidenten var neppe mindre spændt, endstjænt han ikke vilde vise det, men bladede i en Bog og lod, som om han læste. Det varde ikke længe, før de hørte deres Døtres Stemmer i Hallen, idet de i livlig Samtale kom op ad Trappen.

De havde besøgt forskellige gamle Bekjendte i Landsbyen, som Fru Dore, Klokkeren, en gammel Kone, der havde været deres Barnepige, som altid kun blev kaldt „Amme“ og aldrig var lykkeligere, end naar hun fik Besøg af de unge Damer. Overalt bleve de modtagne med den samme Venlighed, som de selv viste. Nu talte de om, at de vilde anlægge en Skole for de Smaa piger, hvis

Mødre ikke havde Tid til selv at undervise dem i Haandarbejde. Somfru Dore's praktiske Raad var just indhentet i den Anledning; Planen var temmelig moden til Udførelse, og de glædede sig meget dertil.

De bleve overraskede, da deres Fader kom dem imøde i Korridoren og med alvorligt Ansigt bad Mathilde at komme ind i Moderens Værelse; hun havde noget at tale med hende om.

De to unge Piger fik en Anelse om, at der forestod dem noget Ubehageligt, men ingen af dem sagde noget.

Mathilde ilede hurtigt op paa sit Værelse, tog sit Overtøi af og gjorde, hvad Faderen ønskede, medens Hildegard blev tilbage i stor Spænding.

Da Mathilde traadte ind til sin Moder, fandt hun denne siddende tilbagelænet i Sofaen meget bevæget og angrebet, medens hendes Fader gik uroligt op og ned. Han blev staaende foran hende og sagde:

„Mit kjære Barn, det er et meget vigtigt Anliggende, hvorom jeg ønsker at tale med dig. Det angaar hele din fremtidige Livslykke.“

Mathilde rødmede dybt; denne Tiltale kom hende meget ubentet; en Mængde Muligheder krydsede i dette Øieblik hendes Hoved og forvirrede hendes Tanker, men hun kunde ikke fastholde nogen af dem; hun søgte kun, at der forestod hende noget Særgeligt.

„Sæt dig her, min Datter“, sagde hendes Fader kjærligt og anviste hende en Plads ved Siden af sig; „jeg vil naturligvis ikke kræve nogen Afgjørelse strax; du skal faa Tid til at betænke dig. Men jeg forlanger

ogsaa, at du ikke fatter nogen overilet Beslutning; jeg ved, at jeg kan have Tillid til din Forstand."

Hendes Uro voksede mere og mere ved denne Indledning, og med den største Spænding ventede hun, hvad der vilde komme.

"Jeg har idag", vedblev Præsidenten, "faaet et Brev fra en nær Slægting af vort Hus, der anholder om din Haand."

Blodet for Mathilde til Ansigtet; hendes Hjerte bankede næsten hørligt. "Kunde det være Rudolf? — Nei, det var umuligt!" — At tænke paa Kurt faldt hende ikke ind.

"Du aner vel, hvem jeg mener?" spurgte hendes Fader.

"Jeg ved ikke", — begyndte hun, men Stemmen svigtede hende.

Moderen kom hende til Hjælp. "Mit kjære Barn, det er Kurt von Hellsdringen."

Dersom Præsidenten i dette Dølelik havde seet paa Mathilde, vilde han have bemærket, at hun blev saa bleg som et Sig, og at hendes Læber skjælv, saa at hun ikke var istand til at svare. Men han saa just i Kurts Brev, der laa foran ham. Blot hendes Moder bemærkede det, og medens han talte, lykkedes det Mathilde at gjenvinde sin Fatning.

"Jeg ved ikke", sagde han, "om Kurt just er saaledes, at han kan indgyde en attenaarig Pige nogen stærk Tilbøielighed; men tro mig, min Datter, dette er heller ikke Hovedbetingelsen for et lykkeligt Ægteskab. En retsindig, paalidelig Karakter, gode Grundsatninger og en oprigtig Kjærlighed fra Mandens Side maa finde Anerkjendelse hos en brav Pige og vil ogsaa med Tid den vække Gjensjærlighed. Kun den

Tilbøielighed, der er begrundet i gjensidig Ægtelse, er varig — jeg vil sige, den er den eneste Betingelse for Lykke, især naar begge Parter holde fast ved Kristendommens guddommelige Lære. I dette Punkt kan ingen indvirke bedre paa Manden, end Hustruen, og dersom du skulde være kommen videre deri, end Kurt, saa vil det blive din skjønneste Op-gave, at bringe ham til den samme Tro."

Mathilde vidste ikke ret, om hendes Fader ventede Svar; under den indtraadte Pause forsøgte hun at spørge: "Ansfer du, kjære Fader, at jeg svarer Ja?"

Hun talte langsomt, med rolig Stemme; det gjorde hun altid, naar hun var i den største Sindsberøvelse; kun den, der kjendte hende meget nøie, forstod, hvad hun led der-ved. Hendes Fader havde aldrig lagt Mærke dertil, — men det skar Moderen i Hjertet at høre paa hende, hun havde hellere seet et lidenskabeligt Udbrud.

"Dersom det ikke er aldeles imod din Tilbøielighed, mit Barn, saa vil det vistnok være mit inderligste Ænske. Jeg kunde dø roligt, naar jeg vidste, at mit kjære Hellsdringen gik over i dine Hænder. Det var den bedste Balsam paa det Saar, som jeg har faaet ved Gerhard's Død. Jeg er overbevist om, at du kan blive lykkelig med Kurt; han vil visseelig blive en god Ægtemand. Men, som sagt, du skal afgjøre det ganske alene."

"Det er godt, Fader", svarede Mathilde i den samme rolige Tone og reiste sig; "hvor lang Betænkningstid har jeg?"

"Vænger end 2—3 Dage kunde vi

vel ikke vente med at svare; kom tovermorgen tidlig ind til mig paa mit Bærelse, og sig mig dit Svar. Du er min kjære, forstandige Datter", tilspjæde han kjærligt, idet han rakte hende Haanden.

Hendes Haand var iskold. „Vær ikke saa bevæget, mit Barn; tal med din Moder, Kvinderne forstaa hinanden bedst i saadant.

Mathilde hørte Hovedet bifaldende.

„Maa jeg nu gaa?"

„Ja; naar Hjertet er fuldt, ønsker man at være alene, det er naturligt. Gaa, mit Barn!"

Mathilde gik. „Hun synes ikke at have noget imod Kurt", sagde Præsidenten tilfreds.

„Al Otto, jeg er netop bange for det Modsatte, det falder hende vistnok meget tungt."

„Tal blot ikke imod ham."

„Nei, det har jeg jo lovet dig. Gud give, at vi alle maa gjøre det Rette."

Mathilde havde opsogt sit Bærelse; der sank hun ned paa sin lille Sofa og pressede sin kolde Haand mod den brændende Pande. Hun kunde endnu ikke fatte Alt, hun maatte først samle sine Tanker. Hun skulde altsaa ægte Kurt von Hellbringen, som hun hidindtil ikke engang havde fundet værd at lægge Mærke til. Hun havde høie Begreber om Vægtstanden, den syntes hende et helligt Baaud. Hun havde altid forestillet sig, at hun i enhver Henseende maatte kunne se op til den Mand, som hun skulde ægte — ene da kunde hun virkelig betragte ham som sin Herre, og da vilde hun ogsaa med Glæde høre sig for ham. Men ellers ikke. I den sidste Tid, da hun var begyndt

at erkjende, at den sande Fred kun findes i en levende Tro — havde hun til dette Katastrophillede føiet den nødvendige Betingelse, at han ogsaa maatte være hende en Leder, en fast Støtte i Kristendommen. Alt dette var Kurt ikke, snarere det Modsatte. Og naar hun nu randsjagede sit Hjerte, da følte hun, at dette Katastrophillede netop i den sidste Tid undertiden havde antaget Rudolfs Træk. Skjønt hun som oftest modsigede ham, og der ofte var smaa Rivninger mellem dem, saa var der dog Ingen, der havde den Indflydelse paa hendes indre Liv, som han. Ingen af hendes Søffende havde nogensinde staaet hende saa nær. Fra Barndommen af var hun inderligt forbunden med ham, og dengang elskede hun Ingen, som ham. Senere, da hendes Selvstændighed udbillede sig mere, havde hun unddraget sig hans Ledelse og fundet Fornøielse i at vise ham, at hun havde sin egen Mening, men uvilkaarligt var det hende dog ved Alt, hvad hun foretog sig, magtpaaliggende at vide hans Dom. Dersom han nogensinde havde udtalt sin Tilbøielighed for hende, vilde hun være kommen til Wisshed om, at hun besvarede den. Det havde han aldrig gjort.

Hun følte nu, at blandt alle de Mænd, hun kjendte, lignede han hendes Ideal mest, men hun vovede neppe at tænke denne Tanke videre; hun havde overhovedet slet ikke tænkt paa Giftermaal og vilde helst endnu længe være i sin nuværende Stilling. Men hun maatte tage en Beslutning. Hendes Fader ønskede denne Forbindelse med Kurt. Havde det ikke altid været Maalet for hendes Bestræbelser at forsøge Livet for denne el-

fæde Fader — og, saameget som hun kunde, at erstatte ham Tabet af Gerhard? — Det laa nu i hendes Haand; — hvorfor nølede hun? — O, naar blot ikke Rudolfs Billede pludseligt var traadt saa tydeligt, saa smerteligt for hendes Sjæl! Naar kun ikke alle de kjærlige Ord, han havde sagt hende, paa en Gang havde faaet en meget dybere Betydning for hende, end hun før havde tillagt dem! — Hvoraf kom det dog, at hendes rolige, søsterlige Forhold til ham, pludselig viste sig for hende i et andet Lys? Bedrog hun sig ikke? Tillagde hun ham ikke varmere Følelser for hende, end han i Virkeligheden nærede? — Der var modstridende Stemmer i hendes Indre, den ene sagde: „Han elsker dig jo ikke — han har altid havt mere at udsætte paa dig end paa alle Andre; nu især foretrækker han bestemt Hildegard. Han, der altid holdt paa Selvfornægtelse, vilde vist finde, at det var det Rette for dig at opfylde din Faders Ønsker og overvinde din Utilbøjelighed, og skulde det blive tungt for ham selv, saa havde han jo fundet det, der kunde give ham fuld Erstatning.“ Den anden Stemme derimod lød indtrængende: „Han elsker dig dog, og du gjør ham den største Sorg, — hvorledes kan du det — og hvorledes kan du selv bære dette? — Naar jeg blot kunde faa se ham og tale med ham! Blot høre, hvad han sagde dertil, hvad han vilde tænke om mig, naar jeg giver Kurt min Haand!“ Hendes Tro var endnu en svag, liden Flamme, hun ønskede vel af ganske Sjæl at gjøre Guds Willie, men hun mente, at den maatte kunne lade sig forene med hendes egen. Næsten kunde hun ikke

komme til nogen Beslutning. Tænkte hun paa sin Fader, saa var hun rede til at bringe Offeret, men tænkte hun paa Kurt, saa lagde der sig en Jæstørpe om hendes Hjerte, og hun maatte samle sin hele Styrke for at trænge Mindet om Rudolf tilbage.

Hun var ganske som fortunlet; det gif hende atter som dengang, hun sit høre det skrækkelige Budskab om Gerhards Død, — hun fandt ingen Taarer til Vindring. Det forekom hende, som om hun manglede Kraft til at udkjæmpe denne nye Kamp — hun saa sig længselsfuldt om efter Hjælp, uagtet hun vidste, at der var Ingen, der kunde hjælpe hende. Som Skinnet af et fjernt Lys, der i Mattens Mørke lyser den Bildfarende imøde, saaledes dukkede Ord af den hellige Skrift op i hendes Hjerte: om Estersølgelsen, om Bønnen. Hun forsøgte at holde dem fast, at klamre sig til dem, hun forsøgte at bede, men kunde ingen Trøst finde. Hun blev kun mere og mere legemlig og aandelig træt. Hvorlænge hun havde siddet saaledes i mørk Grublen, vidste hun ikke; hun blev vækket ved, at Hildegard bankede paa Døren og spurgte, om hun kunde komme ind til hende. Hun lukkede op. „Mathilde, hvad feiler dig?“ udbrød Hildegard forstrækket, da hun saa hendes Ansigt. Hun besvarede ikke hendes Spørgsmaal, men spurgte i en alvorlig Tone: „Hildegard, tror du, at Gud hører min Bøn?“ „Ja, kjære Mathilde. Den Herre Jesus siger jo udtrykkelig: Bede, saa skulle I saa, banker, saa skal Eder oplades.“

„Ja, men det er med Hensyn til Bønnen om den Hellig-Aaand. Hø-

rer han os ogsaa, naar vi kun bede om jordiske Ting?"

„Ja, han har jo selv lært os at bede om det daglige Brød.“

„Det er sandt, deri ligger der Trøst; men det er saa tungt at bede, naar man er bange for ikke at blive hønhørt.“

„Det er netop Grunden til, at Bønghørelsen udebliver, som der staar i St. Jakobs Epistel. Kun den, der beder i Troen og ikke tvivler, faar, hvad han søger.“

„Men hvorledes kan man give sig selv en saadan Tro?"

„Jungen kan give sig den selv, — den er en Naade af Herren; men hvem, der søger den af ganske Hjerte, vil finde den.“

„Hildegard, jeg frygter for, at jeg ikke hører til dem, som Gud elsker.“

„Kjære Mathilde, hvorledes kan du tale saaledes?"

„Fordi jeg altid bliver taget bort fra dem, der kan bringe mig til Troen. Gerhard havde kunnet virke paa mig i kristelig Henseende, — han blev tagen fra os paa en Naade, som maa gjøre Hjertet bitert; — og nu — netop som jeg begynder at overvinde dette og ved anden Indflydelse at komme Troen nærmere, nu skal jeg maaste skilles fra dem Alle. Enten det, eller bedrøve Fader. Kan jeg da tro, at Herren har mig kjær?"

Hildegard var saa forvirret af det, hun hørte, at hun taug et Dødblik for at samle sig; hun vidste jo ikke, hvad hendes Søster sigtede til. Hun besvarede derfor kun hendes sidste Spørgsmaal. „Det er meget vanskeligt for mig at give dig tilfredsstillende Svar, jeg har selv saa

liden Erfaring i aandelige Ting. Men naar jeg er bedrøvet og i Tvivl, da læser jeg i den hellige Skrift, og den har altid bragt mig Trøst. I detmindste har den gien-givet mig min Ro, om den ikke altid har givet mig min Klarhed. Saaledes staar der skrevet: „Den, jeg elsker, den straffer og tugter jeg“, alt-saa kan Sorg ikke give os nogen Grund til at tvivle om Guds Kjærlighed.“

Mathilde svarede Intet, men Taa-terne trillede ned ad hendes Kinder.

„Naar jeg kun vidste, hvorfor du saa snart har fundet den rette Veie til Troen, Hildegard“, sagde hun efter en Pause.

„Fordi jeg trængte saa inderligt til Herren“, svarede hun, „og ikke fandt Tilfredsstillelse i Noget uden i Ham.“

„Og jeg havde nok i den jordiske Lykke! — Er det Meningen af de Ord: per crucem ad lucem?“ tilspøiede hun grundende; kan man da virkelig ikke naa til Lyket uden at gaa saa tunge Veie? Kan blot den, der tager Korset paa sig, vinde Livsens Krone? Alt, naar der blot ikke altid var just det, der synes os uudholdeligt! Alt Andet forekommer mig lettere.“

„Erindrer du Legenden“, svarede Hildegard, „om den Mand, der syntes, at hans Kors var for tungt, og som engang af en Engel blev ført ind i en stor Hal, hvor der fandtes en utallig Mængde Kors. Det blev betydet ham, at han kunde lade sit blive her og i dets Sted udsøge sig et andet, der syntes ham lettere. Efterat have forsogt alle og fundet dem for tunge, tog han endelig et, som han fandt passende og se, det var

hans eget gamle Kors. Da saa han, at Gud ved at give Enhver netop det, som han bedst kan bære."

"Ja Hildegard, naar man kun med Bestemthed ved, at det er det rette; — men at tage et Kors paa sig uden at vide dette, det kan man dog ei ønske."

"Sagde ikke Rudolf nylig, at naar man skulde vælge mellem to Ting og ikke vidste, hvilken af dem der var efter Guds Villie, da var det meget ofte den, der var os mindst behagelig?"

Mathilde blev blussende rød, da Rudolfs Navn blev nævnt. Hun skjulte halvt Ansigtet med Haanden og sagde: „Du ved ikke, hvad du taler om, hvad det er, her handles om. Der gives Ting, paa hvilke saadanne almindelige Regler ikke kunne anvendes. Men jeg skylder at sige dig, hvorfor jeg har spurgt dig om alt dette. Fader ønsker, at jeg skal ægte Kurt von Hellbringen“, tilføiede hun med en Stemme, som skulde synes rolig.

Hildegard saa bestyrtet paa hende og blev saa bleg, som om det var hende selv, det gjaldt. „Hvorledes kan det være muligt?“ — udbrød hun.

„Hvorledes? — Kurt har skrevet, og det vilde være Fader den største Trøst, som han selv sagde mig, om Hellbringen engang kom i mine Hænder.“

„Hvad vil du gjøre?“ spurgte Hildegard ængstelig.

„Jeg ved det ikke selv. Mit Hjerte oprører sig derimod, og dog er der en Stemme, der siger mig: Det er din Pligt.“

„O Mathilde, min stakkels kjære Søster!“ udbrød Hildegard og om-

fabnede hende, medens Laarerne strømmede ned ad hendes Kinder: „Dette er meget tungt.“

Denne varme Deltagelse rørte Mathilde, hun blev mildere og blødere stemt, og den stærke Sindsbevægelse og Spænding opløste sig i Laarer. De to Søstre vare længe tause. Rudolfs Navn svævede vel paa Hildegards Læber, men hun vovede ikke at udtale det. Gerhard og hun havde betragtet det som en afgjort Sag, at Rudolf og Mathilde vare bestemte for hinanden, men hun havde aldrig talt med Mathilde derom, og kunde heller ikke nu overvinde sig dertil. Det var en delikat Sag; Mathilde maatte jo bedst vide, hvorledes hun havde det med Rudolf. Endelig sagde Mathilde: „Maa jeg tage dette Kors paa mig, Hildegard?“

„O, jeg ved ikke, jeg kan ikke raade dig her. Kan du da ikke bede om en længere Betænkningstid, du kjender Kurt saa lidet — jeg synes, det var gyldig Grund til at vente med at svare.“

Søsteren rystede bedrøvet paa Hovedet: „Kurt er ikke vanstelig at lære at kjende; jeg ved nok om ham for at være overbevist om, at jeg aldrig kan elske ham, om jeg saa kjendte ham i ti Aar. Men det forlanger han jo heller ikke“, tilføiede hun bittert; „der spørges slet ikke om Hjertet; det er overflødigt. Jeg kan ikke overveie længe, jeg maa handle hurtigt, ellers bliver det mig umuligt at bestemme mig. Er det engang afgjort, og der ikke længer er Mulighed for at træde tilbage, da faar jeg snarere Styrke til at bære det. Nu forekommer det mig, som om jeg slet ingen har. Før havde jeg Kraft til

Alt — og nu skjælver jeg for Afgjorelsen. Hvad er der blevet af mig?"

„Mathilde, Herren hjælper den, der fornægter sig selv.“

„Sagde ikke Rudolf ogsaa det?"

„Jo, jeg tror, han sagde det.“

„Jeg vilde ønske, at jeg kunde fornægte mig selv — det vilde være det første Skridt for at komme til Troen. Og det andet?"

„Uvovrlig Bøn; — jeg vil hjælpe dig at bede.“

„Jeg takker dig, men lad mig nu være alene. Jeg maa fatte mig et Dieblit, inden vi gaa ned for at drikke The.“

Saaledes skiltes Søstrene.

Da man senere kom sammen til The, var Mathilde saa fattet, at det næsten syntes Hildegard ubegribeligt. Hun saa noget forgrædt og blussende ud, men var meget livlig, og blot et opmærksomt Die kunde opdage, at denne Livlighed ikke kom fra Hjertet. — Man undgik enhver Hentydning til det, som i Grunden var i alles Tanker, Præsidenten læste høit af Avisen, og de unge Piger tegnede; men Moderens Blik forlod ikke Mathilde den hele Aften, og hendes Dine stod ofte fulde af Taarer ved at se hende skifte Farve hvert Dieblit, eller naar hun bemærkede, hvorledes Mathildes Haand skjælv, idet den førte Blyanten. Enden man gik fra hinanden, kaldte hun endnu engang Datteren hen til sig, trykkede hende inderlig til sit Hjerte, bad hende, at hun endelig maatte sige hende alle de Betænkkeligheder, hun havde, og paa ingen Maade overile sig, Hovedsagen var naturligtvis, at hun blev lykkelig, selv om det ikke kunde blive i den Stilling, som hendes Forældre ønskede hende. Ma-

thilde trykkede Moderens Haand til sine Læber, men svarede intet; hun havde en Følelse, som om hendes Hjerte skulde brikte. Hun talte heller ikke mere med Hildegard derom, men afviste hende med de Ord: „Jeg kan ikke — du plager mig kun; jeg maa kjæmpe ud alene.“

Næsten hele den følgende Dag blev hun paa sit Værelse og viste sig kun ved Maaltiderne. Da hendes Moder kom op til hende, var hun beskæftiget med at gjennemse gamle Breve, som hun havde taget ud af sit Skrivebord; hun var bleg og stille, men tilsyneladende rolig. Hun tilintetgjorde alt, hvad der mindede om Rudolf, men holdt strag op, da hun saa Moderen.

„Mit Barn“, sagde denne, „tal til mig, du bedrøver mig — du ser saa ulykkelig ud, skjønt du lader, som du er rolig; men en Moder forstaaer sit Barns Følelser, om det end søger at skjule dem. Jeg ved, at du er ulykkelig — tror du da, at din Fader forlanger, du skal sige Ja, naar det falder dig saa tungt?"

„Nei, det tror jeg ikke, Mama“, svarede Mathilde sagte i den samme rolige Tone, hvori hun altid talte med sine Forældre om dette Anliggende.

„Vil du da absolut ofre dig?"

„Alt nei!“ sagde hun og smilede vemodigt. „Jeg vil kun gjøre det Rette.“

„Kjære Barn, gid Herren vil vise dig den rette Vej! — Betænk vel, at ikke blot din egen Skjæbne, men ogsaa en Andens Ve og Vel afhænger af din Beslutning.“

Fru von Hellbringen sagde Alt, hvad en søm Moder kan sige ved en saadan Leilighed og forsøgte at

trænge ind i Datterens Hjerte, men skønt denne hørte paa hende i Tausshed, eller af og til svarede et Par venlige Ord, saa sølte Moderen dog, at hun ikke havde fundet Fjndgang til dette indesluttede Gemyt. Hun stod bedrøvet op for at gaa. Da sagde Mathilde sagte: „Jeg tror, at jeg ikke har nogen Følelse mere, jeg er saa kold. Jeg takker dig Mama, men jeg kan Intet svare, jeg kan hverken tænke eller føle.“

Moderen lagde sin Haand paa Datterens høiede Hoved og sagde bevæget: „Gud hjælpe dig, mit Barn!“

Den næste Morgen var Mathilde meget tidlig oppe. Hun havde ikke sovet, men hun havde taget sin Beslutning. Hendes Hoved smertede, hun aabnede Vinduet for at faa frisk Luft. Derved saft hendes Øie paa det lille Maleri — Klosteruinen med Valgproget under, — som Rudolf havde malet. Hun saa fast paa det og foldede Hænderne: „Gjennem Korset til Lyset, til det evige Livs Krone, — ja — vi fire have engang helligt Lovet hinandet det. En af os er nu allerede der, hvor vi skulle stræbe hen, han drager os efter; — Verden bringer os ingen Glæde mer. Skulde jeg bære tilbage for denne Bei, som Bligien nu viser mig? Nei! — Jeg vil tage mit Kors paa mig for engang at blive værdig til Kronen. Dengang haabede vi vistnok, at vi Alle kunde gaa sammen og gjensidig støtte hinanden — da var det ikke saa tungt. Men det skal ikke være saa — enhver maa vandre sin egen Bei; derfor vil jeg gaa den, som Gud viser mig. Skulde det da blot være mig, han ei vil hjælpe?

Og du, Rudolf, du maa ogsaa vandre din Bei alene, og for dig vil det ikke blive saa tungt, som for mig, du er den stærkere.. Naar vi kun alle komme til Maalet, — er det da ikke det samme, om vi vandre Beien alene eller sammen?“

Hun tog Maleriet ned, trykkede det til sine Læber, og gjemte det. I dets Sted hængte hun et lidet Kristusbillede op paa Væggen.

„Jeg vil forsøge at fornegte mig selv, og følge efter Dig, søge at finde Dig, om jeg kan, og finde Fred for mit urolige Hjerte.“

Hun saa med Fjnderlighed op til Kristusbilledet og bad, overvældet af Bevægelse, paa sine Knæ om Hjælp, og da var det, som om der kom Noget af den Fred i hendes Sjæl, der bliver dem til Del, som søge Herren i deres Nød.

Forunderligt styrket gik hun til sin Fader. Vel var hun bleg og angrebet, ikke den friske, livlige Mathilde, hvis stolte Skønhed sænglede Alles Blikke, men hendes Ansigt havde et mildt kjærligt Udtryk, som Faderen aldrig før havde seet hos hende. Han rakte hende Haanden.

„Nu, mit kjære Barn! hvad har du at sige mig?“

„Jeg vil opfylde dit Ønske, kjære Fader. Du kan skrive til Hr. von Hellbringen, at jeg giver ham mit Ja.“ Hun begyndte at tale med kraftig Stemme, men tilfjeldt skjalden, saa hun neppe kunde tale tydeligt.

Hendes Fader sluttede hende i sine Arme.

„Gjør du det blot ikke ugjerne? Mathilde, din Lykke er Hovedsagen.“

„Det er min Overbevisning, at jeg gjør, hvad der er ret“, svarede hun med Fasthed.

„Ja, det gjør du, mit Barn. Gud velsigne dig!“ — Han sagde hende endnu mange kjærlige Ord; men nu, da Ordet var udtalt, overvældede det hende næsten. Det forekom hende, som om det var hendes Dødsdom, der skulde skrives, da hendes Fader tog en Brevmappe frem for at skrive til Kurt. Hun forlod Bærelset og ilede ud i Haven; men fik først Ro til at tænke, da hun kom til Kirken og satte sig ned paa den Bænk, hvorfra man kunde se ind i Gravhælvningen og lige ind til Gerhard's Kiste. Hun kunde ikke selv forklare sig den Trøst, dette Syn gav hende, men det trøstede hende virkeligt.

„For din Skyld“, tænkte hun, „for at forsøge, hvorledes jeg kan erstatte dig her, saa at ikke Noget uden jeg træder i dit Sted, optager dine Plaaner og elsker vor Fader med din Kjærlighed, og for at jeg skal komme til Gud ad Troens Vej, som du fandt saa let, men som nu bliver mig saa tung. Det staar klarere for mig ved denne Sorg; hvad nytter det at være lykkelig de saa Dage, vi leve her? — Kun den, der kæmper ret, erholder Menodiet!“

Da hun kom tilbage, vare de Andre allerede samlede ved Frokostbordet, og Faderen havde meddelt sin

Rone og Hildegard Mathildes Beslutning. Moderen omfavnede hende dybt bevæget, idet hun sagde: „Gud velsigne dig, mit elskede Barn!“

Hildegard var saa overvældet af sine Følelser, at hun næsten ikke kunde beherske sig; men da Mathilde hviskede til hende: „Gjør mig ikke blød — jeg behøver al min Styrke;“ tog hun sig sammen af al sin Magt og søgte at indlede en Samtale om dagligdags Ting, som nu var det Bedste. Da Præsidenten senere fortalte sin Hustru, hvad han havde skrevet til Kurt, spurgte hun:

„Hvorledes vil du lade Rudolf det vide? — Blot han ikke først hører det af Andre, stakkels Dreng.“

„Jeg ved ikke ret. Derjom dine Formodninger skulde være grundede, saa bliver det en pinlig Sag.“

„Maa jeg saa skrive det til ham? D, lad mig gjøre det — han trænger til kjærlige Ord for at blive hjulpen over dette.“

„Gjør det, min kjære Amalia, du forstaar det bedst;“ svarede hendes Mand venligt.

Den lykkelige Beilers Svar indløb kort efter og meldte hans Besøg om kort Tid. Den samme Dag afgik et Brev fra Fru von Hellbringen til Rudolf, hvori denne Begivenhed meddeltes ham. (Forts.)

Sandhed.

(Indsendt.)

„Hvad er Sandhed?“ Verden hvæser,
Mens den til sin Gryde blæser,
Og sporer i dens søde Dunst
Lønner for sin Kogetunst.

„Sig, hvad har de Aander bundet,
Der paa Sandheden har grundet?“

Galilæi forbød man tænke,
Columbus fandt en Lænke.

Ja, der er da ogsaa dem, som
So truffet blev af Van fra Rom;
Til Død paa Baalet, har man hørt,
Har Sandhedshigen ført." —

Om Sandhedsborgen brænder Ild;
Bed Duffer Ilden ikke sluktes,
Men Mod og Manddom skal der til;
Sgjennem Ild kun Lauren pluktes.

Ja, Sandhed er et Underbarn,
Fødes vil det kun i Smerte;
Men engang, løst af Svøbets Garn,
Dyrebart det er for Hjerte.

Frygt ei for Fødselsveens Skrig,
Ei for svage Landers Flæben,
Erklær kun Vognen dristig Krig,
Der er Løn for Sandheds Stræben.

Her Smertesbarnet voger stor
Bed Naadesol og Taareregn,
Sin Fosterfar paa Herrestol
Det sætter i Guds Himmelegn.

Hør, Tjener af den hvide Christ,
Sandhed være al din Higen,
Dit Hjerte und ei No, ei Rist,
Før dig Sandhedsaand er given.

L. M. B.

Republikaniske Embedsfigere og udenlandske Konsulater.*)

Af en Korrespondence fra Washin-
ton til N. Y. Times sees, at der
efter Senatets Slutning endnu var
tilbage i Byen en Hær af Embedsfig-
gere, som hele Dagen i Flokkevis
trængte sig sammen om Indgangene
til „det hvide Hus“ og de forskellige

Regjerings-Departementer; men naar
man undtager dem, som kom i Følge
med en eller anden Senator, fik næ-
sten Ingen Udgang hverken til Præs-
identen eller til Departements-Sche-
ferne. Det største Antal faaes i
Statsdepartementets Gange, og det

*) Denne Artikel har maattet ligge over af Mangel paa Plads.

antages, at der ikke var mindre end et halvt hundrede Ansøgere til ethvert Konsul- eller Gesandtskabsembede, som Præsidenten har at bestemme, thiønt det, efter Korrespondentens Paastand, er den almindelige Regel, at de Personer, som saaledes trænge sig frem og begjære Ansættelse i Udlandet, søgne enhver Betingelse for at kunne bestyre de Embeder, som de begjære. Den Skare af Embedsjægere, som en Dag hang rundt Statssekretærens Kontor, lignede, efter den samme Korrespondents Paastand, Refonvalecents-Afdelingen i et Hospital; mindst Halvdelen af de Personer, som nu begjære at sendes til fremmede Lande i Egenkab af Forenede Staters Gesandter eller Konsuler, ere Folk med nedbrudt Helbred, og de gjøre ingen Hemmelighed af, at de søge Ansættelse i Udlandet fornemmelig i det Haab, at det skal hjælpe paa deres Sundhed.

En anden Klasse Embedsjægere bestaar af formuende Folk, som ønske med sine Familier at opholde sig nogle Aar i Udlandet, og som derfor tigge om Konsulposter for derved at erhverve den Grad af social Anseelse, der knytter sig til Personer, som repræsentere de Forenede Staters Regjering i Udlandet. For disse Folk er Gagen en Bisag, og de vilde gladelig tjene for Intet, naar de derved kunde blive Gesandter til Frankrig, Tyskland eller Italien, hvilke ere de Lande, som mest foretrakkes. Det er iøvrigt kun faa af de Forenede Staters Konsulater, som indbringer sin Indehaver mere end det daglige Brød, og der skal være Exempler paa, at amerikanske Konsuler paa Grund af Lønnens Knaphed have været nødte

til efter nogle Aars Ophold i Udlandet at bede sine Venner om Pengelaan for at sættes istand til at komme hjem.

Konsultjereften er delt i syv Klasser, og for hver Klasse er der ved Lov fastsat en bestemt Løn. Foruden disse syv Klasser af Konsulaterposter er der desuden 17 Generalkonsuler med en aarlig Gage af fra 2000 til 6000 Dollars om Aaret. Af 1ste Klasse er der 2 Konsulater med en Gage af 4000 Dollars aarlig, nemlig Hongkong (China) og Honolulu (Sandwichs-Øerne). For 2den Klasse er der bestemt en Løn af 3500 Dollars; i denne Klasse er der 9 Poster, hvilke alle med Undtagelse af Callao (Peru) ere i China og Japan. For 3die Klasse er Gagen \$3000; i denne Klasse er der 18 Poster; Klasse 4 har 17 Poster med en Gage af \$2500; Klasse 5 har 36 Konsulater, Gage 2000 Dollars. 6te Klasse har omtrent 60 Embeder til 1500 Dollars om Aaret. 7te Klasse (Gage 1000 Dollars) er Konsulaternes Antal omtrent 25. Til disse Grader kommer endnu endel Konsularagenter og fem eller sex Handelsagenter, der ikke have nogen fast Løn, men ere berettigede til af de indkomne Sportler at tage til Indtægt for sig selv et Beløb af indtil 1500 Dollars. Indkommer der mere, skal det indbetales til den amerikanske Regjering. Der er ogsaa et Antal Vice-Konsuler, af hvilke nogle have en liden fast Løn, medens de øvrige med Hensyn til Betaling for sit Arbejde ere afhængige af Konsulerne. Til disse faa Snes temmelig usjelt aflagte Poster er der omtrent 10.000 Ansøgere.

Dyrenes Søvne.

(Slutning.)

Om Fiskenes og Padderne's Leie og Stillinger under Søvnene lader sig kun sige lidet, om Krybdyrenes derimod noget mere. Skildpadderne lægge sig, med Hoved og Ben strakte fra sig, paa Mavens paa Jorden, paa et Stykke Dribtømmer, et svømmende Blad o. desl. eller hæve sig op i de øverste Vandlag og flyde paa Bølgerne uden at røre et Lem, lufte Dinene halvt eller helt og ligge saaledes i længere Tid. Krokodilen forlader Vandet, naar den vil sove, begiver sig til Bredden eller endnu heller op paa en Sandbanke midt i Vandet, kaster sig tungt ned paa Bryst og Bug, vender i Almindelighed Kroppen saaledes, at Næse og Halespids er vendte mod Vandet, lukker Dinene og spærrer Gabet vidt op. I denne Stilling føler den sig tydelig nok overordentlig vel, tillader de smaa Vandfugle at løbe frem og tilbage paa dens Ryg som paa en Træstamme, lader sig nødig forstyrre, og, hvis dette sker, vender den snart tilbage til det samme Sted; ja et Leie og Sovested, der svarer til alle Fordringer, betinger overhovedet for største Delen Valget af den Egn, den tager til Bolig; Nidinge blandt Sudanejerne har for sikret mig, at de fra sin Barndom af har seet en og samme Nilkrokodil paa en og samme Sandbanke, og jeg har ingen Grund havt til at betvivle deres Beretning. Vandfirbenene, f. Ex. Baranerne, bære sig ad ligesom Krokodilen, naar de sove; kun foretrækker de mere skjulte Hvilesteder og antage en til deres Vegemes Bøielighed svarende smukkere Stilling. Vandfirbenene trække sig til-

bage til Huller i Jorden, Klipper eller Træer, naar de vil hvile. Træfirbenene klamre sig fast til en Gren og overlade sig her til Søvnene. Hos disse, i Særdeleshed hos Kamæleonnen, indtræder der under Hvilene ofte en mærkelig Forandring af Farven, der antyder Nervehestemets Slappelse. Gekkoerne sove, som omtalt, gjerne i Solen, idet de som ellers klæbe sig fast til lodrette Flader og ubekymret stole paa Lufttrykkets Virkning paa Fingrenes Sugestaa-ler. Staalorme og lignende Ormsøgler indhylle sig, før de gaa til Hvile, i Sand og Mos, eller søge Beskyttelse i et Hul i Jorden. Slangerne hvile paa Jorden, i Huler, i Træernes Grene, i Sandet, i Vandet, mere eller mindre sammenrullede, Giftslangerne ofte liggende i den saakaldte Tallerkenform 3: holdende Hovedet midt i en af det øvrige Legeme dannet tæt sluttet Skruengang. Selv Slangerne holde fast ved et en Gang fundet Sovested, om dette end er langt borte fra deres egentlige Bolig eller Smuthul. Havslangerne sovesteder svare naturligvis til deres Opholdssteder i Havet, men synes dog efter Omstændighederne at blive valgt forskjelligt. I roligt Veir ser Skipperne i Stræderne mellem Sundløperne Hundreder af disse Slangers flydende ubevægelige i de øverste Vandlag, og det træffer ofte, at et forbiiseilende Skib neppe eller slet ikke jager dem op af deres Leie: de sove. Under høiere Søgang gaa de mere i Dybden, skjule sig vel ogsaa imellem Klipper og rulle sig her i Huler paa passende Leiepladser op i „Tallerke-

ner." I det første Tilfælde kan de aande regelmæssig og bevise ogsaa, at de gjør dette, ved at tømme sine Lunger, naar de jages op; men i Dybden kan de dog i ethvert Tilfælde kun holde det ud saa længe, som det vel langsomme, men dog aldrig afbrudte Vandedræt tillader det, og de maa, naar Trangen til Luftfornøelse indfinder sig, stige op til Overfladen af Vandet. Det lader sig vel deraf slutte, at de kun virkelig sove, naar de befinde sig i den første omtalte Tilstand.

Vintersøvn er meget almindelig blandt Krybdyrene. Det afhænger væsentlig af den Egn, hvori en Art lever, om de en Del af Aaret ligger i Dvale eller ikke. Land- og Sumpskildpadderne, som i Syd-Amerikas vandrige Stovegne altid er livlige og virksomme, krybe i Skjul ved Kuldens Begyndelse i Nord-Amerika ligesom i Syd-Europa. Krokodilen og Rjæmpeslangen, som i fugtige Egne hele Aaret igjennem føre det samme Liv, begrave sig i tørre Egne af de samme Lande i Dybden og Levet, naar det Vand, de bebo, tørrer ind, og det er dem umuligt at finde et behageligere Opholdssted i Nærheden. Dette gjælder for Amerika, for det sydlige Asien og Mellem-Afrika. Vinterleiet selv bliver heller ikke lavet synderlig til af de fleste Krybdyr, der for det meste finde det ved ligesom at krybe ned i det første fugtige, men senere størkede Dynd; men flere vælge hertil Jordhuller eller Klipperevner, forsamle sig her i Duffinvis, ja i endnu større Antal, lukke Indgangen nogenlunde til ved at skyde Græs, Løv og Jord for, og alde i Dvale, saa snart Varmens Aftagelse bliver følelig til en vis

Grad inde i Leiestedet; saaledes har man fundet vore Hugorme, vore Staalorme og Klapperflangerne; saaledes tilbringe vel ogsaa andre Medlemmer af Firben- og Slangeordenen Vinteren. Alle Vintersøvere af denne Klasse ligger ubevægeligere, mere eller mindre sammenbøiede, er kolde at føle paa, fordi deres Legemsvarme neppe er større end Leiestedets, holde Dielaagene, hvis de har saadanne, fast tilslukkede, blive kun langsomt og vanskelig muntre ved at udsættes for en højere Varme, og falde hurtig tilbage i sin forrige Tilstand, naar den tidligere Kuldegrad indtræder. Bedholdende Kulde, 3: 4—5 Grader ringere Varme, end der i den strengeste Vinterfulde hersker i de deres Soverum, dræber dem sikkert; gjentagne Opvækkelser og Falden i Dvale skade dem ligeledes og medføre til Slutningen Døden. I kolde Egne synes Vintersøvnen at være dybere end i de hede og tørre; thi Krokodilen er neppe gravet ud, før den slygter, medens den nordiske Hugorm vel bider i det Dieblis, den gjør den største Bevægelse, men dog bevæger sig saa ubehjælpomt og søvndruffent, at det synes, som om dens Vid var fæstet rent mekanisk, paa en Maade kun som en Følge af en gammel indgroet Vane, som om det ikke var andet end enhver anden Muskelbevægelse i det nylig oplivede Legeme. Dette synes mig at være Grunden til vore Krybdyrs langsomme Opvaagning og succesive Fremkomst om Foraaret, medens deres under den udtørrende Hede i Tropelandene i Jorden gjemte Slægtninge pludselig vise sig igjen umiddelbart efter den første Regn, som tyder paa Overgang fra Vinter til Foraar.

Over Fuglenes Søvn lader der sig lettere anstille Jagttagelser end over alle hidtil omtalte Dyr; Undersøggelsens Resultater er ogsaa her ulige sikrere. Blandt Fuglene, disse Lystets begunstigede Børn, gives der forholdsvis saa Natdyr; i flere store Afdelinger kjender man ikke en eneste. Deraf kommer den muntre Livlighed i Stoven om Morgen og de glade Sangeres Tausked i den sene Aften. Enhver Fugl har sin bestemte Tid til Hvile og Søvn; men denne Tid er meget forskjellig, og dens Varighed retter sig ikke alene efter Aarstiden, men ogsaa efter den Breddegrad, under hvilken denne eller hin Art lever. Mest regelmæssig er den i Landene mellem Bændekredsene. Her vækker det første Gry i Osten Dagsfuglene, det sidste i Vest Natfuglene. I de tempererede Belter, i hvilke der gaar en længere Dæmring forud for Morgenrøden, begynder Fuglenes Dagliv endnu, før Natten ender, og vedvarer, indtil dette alt er begyndt igjen. I de nordlige kolde Belter merkes der slet ikke nogen skarp Forskjel mellem Dag og Natlivet. I Laplands Skove skoger Karhanen, galer Gjøgen, synger Blaahalshen ved Midnat, og Sne-Uglen jager omkap med Jagtfalken i Middagstimerne.

Alle Fugle sove forholdsvis kun kort, mange kun saa Timer; men de er heller ikke altid i Virksomhed, men hvile og slumre maaske halve eller hele Timer i Løbet af Dagen eller Natten. Derfor er der saa stille i Stoven om Middagen; derfor er Natfuglene lydlose ved Midnat. Særegne Ytringer af Driftlivet forførte Hvilen og Søvn, ja forandre endog den vante Levevis fuldstændig.

Mange af vore Dagsfugle, især alle de svagere og mindre behændige, vandre om Natten og hvile da neppe halve Timer i Dagens Løb. Mange af vore Sangfugle sove under den første Elskovshede i Parringstiden neppe over fire Timer: Nattergalen bærer ikke sit Navn uden Grund! Og saa Om sorgen for den vovende Yngel lader Fuglen glemme den vante Levevis: indtil Kl. 10 om Aftenen gennemjager Mursvalen sit Lustrige, og kort efter Kl. 2 om Morgenen begynder den igjen at sætte sine utrættelige Vinger i Bevægelse. Paa samme Maade virker klart Maanestjn, om ikke paa alle, saa dog paa mange Fugle. I det tempererede Beltes Sumpe og Vandhuller pippes der og slaas Triller i Fuldmaane-Nætterne ligesom i Finmarkens Myrer, naar Midnatssolen ligger blodrød paa Bjergene. Men i Almindelighed har Fuglene ellers en bestemt Sovetid. Man kan vente dem paa dertil egnede Hvilepladse; de indtræffe der til bestemte Tider, næsten paa Minuttet. Ligeledes forlade de Sovestederne den ene Dag paa samme Tid som den anden; man taler med Rette om et „Fugleuhr“, der viser Morgentens Timer.

Naar undtages Yngle- og Vandretiden, sove Fuglene ogsaa paa bestemte Steder. Disse kan og maa naturligvis være meget forskjellige efter Fuglenes Væsen og Egenheder; men en og samme Art pleier i det mindste for en Tid stedse at besøge en og samme Sovesteds og her tilbringe de Timer, der er helligede den fuldkomneste Hvile. Ligeledes gives der Slumresteder, hvor Fuglen sætter sig, pudser sig, fordøier, hviler sig og blunder lidt. Kobfuglen

vælger hertil de fire Høidepunkter, en Klippepids, den høieste Top af et Træ; den mindre Skovflugl et bestemt Sted i Grenene, Træpikkeren en Hule, Sumpfluglen en Sandbanke, eller naar den hører til dem, der sætte sig i Træerne, en Trætop, Svømmefuglen Strandbredden, en Sandbanke, en Klippe eller det aabne Vand. Hos mange, dog langtfra ikke hos alle, er Middags-Hvilestedet ogsaa Sovestedet. En Grib, en Ørn, en Heire blunder efter at have mættet sig og pudset sig gjerne en Timestid eller længere paa en Sandbanke ved Bredden eller midt i Vandet, men dog vilde ingen af disse nogensinde vælge et saadant Sted til Nattero.

De Fleste sove i Selskab: de, der undgaa et nøiere Samliv, med andre af deres Art, idetmindste parvis, forudsat naturligvis, at Hannen er saa heldig at have en Hun. De Selskabelige pleie at bryde op i hele Stærer til Sovestedet; de Fleste gjør først dette efter længere Forberedelser, de Kloge efter særegne Raadslagninger. Meget almindelige er Forsamlinger forud, der sienshnlige tjene til at bringe Dagens Sorger og Glæder til almindelig Kundskab, til gjensidig Meddelelse om det Opbevende. Da bliver der snakket, kjælet, sunget, udjevnet smaa skinsyge Stridigheder, i det mindste ordnet og pudset Fjær. Langt borte fra indtræffe Sværmene, med stedse kortere og kortere Mellemrum, see de alt i det Fjerne af de allerede Forsamlede, hilse de og budte velkommen, naar de nærmede sig. I rig Brimmel kredse Gribbe, Glenter og andre Fugle med svævende Flugt over eller i Nærheden af sine Sovesteder; i tætte Sta-

rer bedække Ravne og Krager enkeltstaaende Træer eller høitliggende Dele af Marker, Høidedrag og Klippevægge; tæt sammentrængte besætte Størene Træernes høieste Toppe, snakte, synge og spøge paa sin Vis; Starver og Pelikaner ordne sig rækkevis ligesom Soldater paa Der og Stjær; Heirer, Maager, Uender og Gæs paa Sandbanke; saa bryde de endelig samlede op til sin vante Soveplads.

Alle forsigtige Fugle sende Speidere ud, som før Opbruddet til Sovepladsen skal overtude sig om dennes usforstyrrede Sikkerhed. Kun i Undtagelses-Tilfælde flyver den samlede Flok afsted bag efter de ældste og klogeste; i Almindelighed følge andre Speidere efter de første, jævnelig i forstærket Antal, hvad enten det nu er Frivillige eller Afsendige fra Sværmen, og først naar ogsaa disse vende tilbage uden at udstøde advarende Skrig, hæve de sig alle. Er Sovepladsen umiddelbart tilgjængelig, saa sætte de sig i Træerne uden en Lyd, og kun Vingeflaget eller Gnidningen mod Træets Grene røber Sovegæsternes Ankomst for det lyttende Øre. Er den derimod omgivet eller beskyttet af Vand, Myrer, Kjær, en nøgen Slette, eller er Fuglene af gammel Bane blevne trygge, saa bliver der ogsaa her pippet, slaaet Triller, larmet, snakket o. s. fr. til langt paa Nat. Først lidt efter lidt bliver det stille; Rvidderen synker ned til Bludder og Hvisten: største Dele af de Forsamlede er sovnet ind. Om virkelig alle Medlemmerne af et saadant Selskab paa en Gang hvile, eller om enkelte, som man paaftaar, sørge for de andres Sikkerhed, er usgjort.

Fuglens lette Søvn synes at tale for det første, men ogsaa mange Grunde for det sidste. Det er i alt Fald vist, at det er vanskeligt, om ikke umuligt, at gribe en sovende Fugl, vanskeligt at nærme sig den uden at bemærkes, vanskeligt at overraske den. Men en kort Betuttethed hos den voldsomt d. v. s. til urette Tid vækkede Fugl, en vis Ubehjælp-somhed i det første Dieblis efter Opvaagningen, kan ikke benegtes.

At saa aandelig høit staaende Dyr som Fuglene drømme, kan ikke overraske Nogen. Deres virksomme Hjerne bearbejder ogsaa under Søvn en visse Dele af de modtagne Indtryk, af havte eller fremspirende Tanker. Dette kan med Sikkerhed sluttes af Jagttagelser paa Stuefugle. Man hører ofte afbrudte Lyd af dem, bemærker, at de uden nogesomhelst synlig Aarsag undertiden pludselig slagre op og da søge at fatte sig, vise sig ængstelige osv.

Mangfoldigere og mere afværende end hos nogen anden Klasse er de Stillinger, som Fuglene indtage under Hvile og Søvn. Det sovende Pattedyr staar eller ligger, den hvilende og sovende Fugl staar paa et eller begge Ben, sidder, sidder paa Huf, hænger eller ligger.

Den af Spise og Drikke mættede Fugl flyver langsomt til sit Hvilested, sætter sig her til Rette, ordner Fjerene, løfter paa Bingerne, ud-tømmer sig, sætter sig lige opret, stiller sig undertiden paa et Ben, luffer Dinene helt eller halvt og lader nu Kro og Mave udføre sin Dont. Man maa iagttage Kjød- eller Frøæderne, altsaa dem, som forberede Fødens Fordøielse i Kroen, for at lære Hvilens Behagelighed at kjende efter

Maaltidet. Kun en Drøvtygger kan være saa stille fornøjet og dog saa tankeløs, som Fuglen er det. „Den tænker paa ingen Ting“ og falder ofte helt i Søvn. Da trækker Falken og Heiren sin Hals end mere ind, da stjuler Flamingoen, Svanen, Gaasen og Maagen foruden det ene Ben ogsaa Hovedet imellem Fjerene, da lægger Gribben, Ornen, Glenten og Pelikanen sig plat ned paa Bugen, da lægger Hønen sig paa Siden, halv begravet i Sandet, og „døjer“, slumrer, eller hvad man vil kalde det. Ægte Svømmefugle begive sig i samme Diemed ud paa det aabne Vand, strække et Ben lige ud og holde sig, idet de tilsyneladende bevidstløs ro med det andet, paa den samme Plet. Dyrkerne flyde som Skumbærer paa Bølgerne, Starver og Slangehalse sætte sig paa et Ben, lægge det andet paa eller under den udbredte Hale og forsøge at trække den lange Hals sammen paa en passende Maade, eller ogsaa sætte de sig fast paa begge Benene, udbrede Bingerne og vifte sig langsomt og sagte med disse; Træpikkerne glide omkring paa en skraa udgaende Gren, hafte sig fast, stemme Halen imod og holde sig saaledes i Stilling; kort sagt, enhver Fugl har sin egen Maner.

Underledes bære de omtalte Fugle sig ad, naar de berede sig til Dag- eller Natfønnen. I Stedet for Sandbanken, paa hvilken Ornen og Gribben sole sig, vælge de til Sovested en fremragende Trætop eller en Klippetinde, uden i denne sikre Hvide at agte paa Vinden, selv om denne voger til en Storm; og medens de med vel fylbt Kro ofte er saa sorgløse, at de lade sig gribe med Hænderne, nærme

de sig nu forfigtig og lade sig, efter at de har sat sig, kun meget vanskelig overrumple. Udfalke, Gfenter og Musvaager sætte sig lige saa frit: Høge, Spurvhøge og Sumpføge skjulte i Grenene, i Rør eller Kornmarker; de Ugler, der ikke sove i Huller i Træerne, tæt trykkede mod Stammer, Klipper eller Mure. De, der yngle i Huller, opsjøe ogsaa til Sovested saadanne Steder, som de vil vælge til sine Neder. Papegøierne sove gjerne, Spætterne stedse i Huller, de sidste hængende paa disses lodrette Vægge, de første har i det mindste Hoved og Krop skjulte deri, medens den lange Hale undertiden hænger slapt ned udenfor; Dværg-Papegøierne trænge sig saa tæt op til hinanden, naar de sidde paa Grenene, at de danne en eneste uafbrudt Række. Stærerne sove om Foraaret paa Grene i Træer, Svalerne ligesaa, eller under frempringende Hus- eller Klipperande, med ens begge i Høsten overnatte mellem Rørene i Dammene. Huspurven elsker om Sommeren de tætte Trækroner, men bygger sig om Vinteren ofte en formelig Fjerseng til Nede. Mur- og Klippesvalen kryber om Matten ind i Huler i Stene eller Træer; Natfvalen sætter sig hele Dagen paalangs ad en Gren, trykket fast ned paa Bugen eller paa en Klippefant eller paa Jorden; den beslagtede Uglefval (Podargus) søger en Hule i et Træ, Guacharoen (Hulefvalen) Andesbjergenes uhyggelige Kløfter. Musfuglene (Colius) hænge sig, idet de med sine Fødder omklamre Grenene, mere paa disse, end de sidde paa dem. Fuglen Fugl, der søger Træer, behøver at være bange for at falde ned under Sønnen, thi enhver Bøining af Venet, ogsaa den, der be-

virkes ved Legemet's Vægt, spænder de Sener, som sammentrække Træerne, hvormed de omfatter Grenen. Duer sove paa Klippeinder, i Klippehuler, paa Grene og i Huller i Træer, altid siddende, aldrig liggende; Høns siddende eller liggende paa Klipper, Træer eller Jorden; Sumpfugle staaende paa Træer, i Vand eller paa et Ben ved Bredden, svømmende paa Vandspeilet eller ghygende paa svaiende Grene eller Siv. Blandt Svømmefuglene søge de bedre Løbere til Stranden eller den vandomskydte Sandbanke for at sove, de, der er mindre raske tilbens, derimod til Træernes Kroner, Toppen af Stjærerne, den steile Klippevæg eller den frie Vandflade.

Væsentligst de samme eller dog meget lignende Fænomener, som ved Menneskets Søvn vise sig hos de øvrige Pattedyr, hvorfra dog de undtages, der holde Vintersøvn, ligesom ogsaa Haierne, der ogsaa i den Retning ligne Fiskene. Det overveiende større Antal af Arter af Pattedyr hører til Natdyrene; men saa af dem er saa afgjorte Fiender af Dyset, som de hidtil omtalte Klasser af Natdyr. Strengt taget høre Halvaberne, Flagermusene, Rovdyrene, mer end Halvdelen af Pungdyrene, største Dele af Gnaverne, de fleste Lo- og alle Flerhovede til Natdyrene. Selv Abernes Orden har en Art (eller flere Nærbeslagtede), der sove om Dagen. Morgendæmringen er deres Sengetid; men den frembrydende Nat finder dem for det meste allerede vaagne. Allerede ud paa Eftermiddagen er deres Søvn endt; den ene efter den anden rejser sig fra Leiets, pynter sin Pels ved at sliffe sig, kjammer den med Tænderne eller den ru Tunge,

rækker og strækker sig og begynder endelig at gaa omkring i Nærheden af Leiet paa en Maade, der er mere snigende og tumlende end løbende og søgende et bestemt Maal. Omtrent ved Solnedgang, lidt før eller lidt senere, begynder Nat-Pattedyret at gaa til sit Dagværk 3: først og fremst at skaffe sig den nødvendige Næring. Naar Maaltidet lykkelig er overstaet, indtræder enten Hvile, eller det anvender en Tid til Fornøielse, Veg eller Snakken med det andet Køn, hvis ikke netop Brunsttiden, som i Almindelighed fuldstændig forandrer den sædvanlige Levevis, er indtraadt. I Morgentimerne bliver der atter jaget, græsset, ødt; saa gaar Dyret langsomt til sit Leie. Her lægger det sig til Rette efter først at have rodet, skrabet, gravet i Leiet eller forbedret det, og kort efter er det slumret ind. I de tidligere Morgentimer sover det i Almindelighed meget let, dybest i Middagsstunden; i Eftermiddagstimerne blunder det kun. Saaledes omtrent er den almindelige Regel.

Af foranstaaende Fortegnelse paa Natpattedyrene, vil det fremgaa, at det just ikke falder de fleste af dem vanskeligt at forandre sin Sovetid eller, hvad der er det samme, at forandre sin Levevis efter Omstændighederne. Naar man erindrer, at næsten alle Rovdyr, næsten alle Drøvtyggere og alle Tykthuede er Natdyr, maa man virkelig undre sig over at se Hunden, Huskatten, Kvæget og Geden og Svinet være virksomme fra Morgen til Aften. De har alle føiet sig efter de ved deres Tæmning forandrede Omstændigheder og vænnet sig til en anden Levevis, netop ligesom de Menneſter, der af Rald eller Tilbøielighed foranlediges til at gjøre

Nat til Dag. At det er saaledes og ikke anderledes, vise de halvvilde Hunde i Syd-Europa, Asien og Afrika, de forvildede Ratter, de i Dyrehaver udsatte Svin, Kvæget paa Pampasfleitterne, hvilke uden Undtagelse inden meget kort Tid vende tilbage til den naturlige Levemaade; ligeledes sees det paa Hjorte og Bildsvin i Dyrehaver, som vænne sig til at møde paa Foderpladserne flere Timer før deres sædvanlige Udgangstid.

Lige over for saadanne Kjendsgjerninger ligger det Spørgsmaal nær: „Vade alle Pattedyr sig vænne til en sliq forandret Tidssinddeling?“ Jeg tror at burde svare: „De høiere staaende sikkert, de lavere staaende vanskelig.“ Ethvert Dyr kan man til enhver Tid vække og holde lynsig vaagent, men kun vænne det til en Modsætning af det Oprindelige ved vedvarende Indflydelse fra Slægt til Slægt. Den samme Jagthund, der med bevidst Jover følger sin Herre fra Morgen til Aften, der neppe synes at kunne blive træt i Udsørfelsen af sit Rald, der endog glad overvinder nedtrykkende Udmattelse, — den samme Jagthund benytter udenfor sin Tjeneste ethvert Minut til at sove — til at sove netop paa den Tid, som dens Forfædre betragtede som egnet hertil; og der hører sikkert bestemte, forholdsvis høit udviklede aandelige Evner til, for at en saadan tillært Vane kan ombannes til en vedvarende; i det mindste tror jeg, at det neppe vilde lykkes at gjøre en Galago (Halvabe), en Fla-germus eller en søvrig Gnaver til et udpræget Dagdyr. Alle disse Dyr mangle saa at sige den aandelige Spændkraft, den fornødne Kraft i Vilien til at udholde det Usædvan-

lige. De vaagner, naar de forstyrres, og sove snarest mulig ind igjen.

Udprægede Dagdyr, saasom Uiber (med Undtagelse af Kataberne), Mangusfler (Farao-Rotter), Rænguruer, Ehorn, Heste, Kameler osv. forlade sit Veie ved Daggrø, søge sin Næring i Morgentimerne, hvile i Middagstiden, tage maaste ogsaa en liden Middagssovn, blive liblige om Eftermiddagen og begibe sig om Aftenen til det Sted, hvor de sove om Natten. Desuden gives der nogle enkelte, som hverken kan regnes til de egentlige Natdyr eller til de egentlige Dagdyr, fordi de gaa til sit Dagværk baade før og efter Solens Op- og Nedgang. De sove sandsynligvis flere Gange i Løbet af Dagen, dels i dens Lyse, dels i dens mørke Timer. Hertil høre navnlig flere Drøvtyggere, Giraffen, Faaret, Geden, Antilopen og andre.

Meget forskjellig, men dog altid saa bekvem som muligt, er den Stilling, som de sovende Pattedyr indtage. De fleste lægge sig ned paa Jorden; men det Veie, som de her indtage, er meget forskjelligt efter Familie og Art. Løverne og andre store Katte ligge paa Bugen og lidt paa Siden, med Hovedet hvilende paa en af de fremstrakte Forlabber. Den Stilling, som Hundeslægten indtager under Søvnen, lærer man at kjende ved at iagttage vor tro Husven; dog vil jeg bemærke, at Kæve i Almindelighed sove i stærkt sammenrullet Stilling og med den bukkede Hale bøiet saaledes hen over Hovedet, at den bedækker Dinene, men ikke Øren og Næse. Ligesom de sove Løfatten, Maaren, Næsebjørnen og Snohalebjørnen, medens de flokfsede Bjørne heller ikke sovende fornegte

sin Natur, men faste sig tungt paa Jorden. Kortbenede Kvoddyr vælte sig gjerne i Søvne om paa Ryggen, strække alle Ben fra sig og faa der ved et udsigeligt dovent Udsjæende. Myreslugeren lægger sig paa Siden, ruller sig sammen og dækker sit Hoved helt til med Halsen; Skjæl- og Beltedyr rulle sig saavidt muligt kugleformig sammen. De Enhovede lægge sig paa Siden, Drøvtyggerne næsten uden Undtagelse paa de sammenbøjede Ben; de Flerhovede sove paa Bugen eller Siden, Sælen liggende fladt paa Bugen.

En anden Stilling, der bedre passer for flere Pattedyrs eiendommelige Skikkelse og Levemaade end den liggende, nemlig den siddende, bliver indtaget af sovende Uiber, visse Spidsmus, Pungdyr, Gnavere og Gumlere. Under denne støtter Dyret sig paa Sædet og Saalerne af begge Bagspødder, bøier Hovedet dybt ned paa Brystet, saa at det bliver mere eller mindre skjult mellem Forbenene, og faar saaledes næsten Kugleform. Dette gjælder i Særdeleshed for Hasselmus, Springmus, Bøvere, Katrepindsvin og andre Gnavere, der sovende se ud som en lodden Bold.

Der gives dog endnu nogle Pattedyr paa Fastlandet, som hverken finde Hvile i den liggende eller siddende Stilling, og som derfor hænge sig op. Alle med Gribehænder forsynede Pattedyr, navnlig altsaa Sydamerikanske Uiber, Snohalebjørnen, Pungbjørne, Pungrotter og andre Pungdyr osv., hænge sig ofte i vaagen Tilstand op ved sin Snohale; jøde gjør de dog ikke i denne, men i en siddende Stilling, og benytte da kun Snohalen til at holde sig bedre fast i denne. Ligesaa lidt forsmær Doven-

dyret, der næsten tilbringer hele sit Liv med Kroppen hængende som en Sæl i de fire med krumme Klør forsynede Ben, at benytte sig af et Leie, der indbyder det til at strække sig paa det. Derimod antager alle Flagredyr eller Flagermus i Ordet's videste Betydning den hængende Stilling saavel i Hvile som i Søvn, idet de med Vagfødderne, de eneste Lemmer, der hos de egentlige Flagermus kun er lidet eller slet ikke omdannede, omklamre en Gren eller en fremspringende Sten og lade Legemet hænge med Hovedet nedad.

Landdyrene lukke Dinene under Søvn. Udelukkelsen af Lufset er dog ingenlunde tilstrækkeligt for alle Sovere af denne Klasse; mange fikre sig ogsaa mod at forstyrres af Støi, idet de i den Grad sammenfolde sine hudagtige Drebruste, at Dregangen bliver ganske lukket. Jeg nævner som Exempel de glatørede Flagermus og Galagoen, men bemærker udtrykkelig, at en lignende Tilslukning af Dregangene ogsaa forekommer hos andre Pattedyr. Selv Sælen klemmer Dre-spalterne sammen, naar den sover paa Land, som den er vant til, naar den sover i Vandet.

Søvn i Vandet forekommer nemlig ikke alene hos Søljør og Hvaler, men ogsaa hos Sælerne, og udføres paa en høist eiendommelig Maade: den sovende Sæl er strengt taget aldeles uskiftet til at svømme og synker tilbunds som Bly; dog er den i Stand til at sove eller idetmindste blunde. Efter at have indaandet lukker den Næse, Øren og Næsebor, synker langsomt ned til Bunden af Vandet, forbliver der ubevægelig 3 eller 4 Minutter, sthyder, dreven af Landensøb, atter i Beiret, trækker igjen Lufset og

bærer sig ad som før. Dette har jeg iagttaget hos Sæler i Fangenskab og holder det for sandsynligt, at ogsaa Delfiner og Hvaler sove paa lignende Maade. At de sove er der ingen Tvivl om. Man har seet dem ligge ubevægelige paa Havets Overflade med Blæsehullerne eller Mandehullerne over Vandet og med en smal Stribe af Ryggen over dette, drivende med Bølgerne.

Søvnens Dybde er høist forskjellig hos Pattedyrene, ikke alene efter Orden, Familie eller Art, men ogsaa efter Dag- og Nattetid og tilfældige Omstændigheder, uden at tale om den Dvaletilstand, hvori de til denne Klasse hørende Vintersovere synke hen. Der gives blandt Pattedyrene enkelte, som vækkes ved det mindste, der sker i Nærheden af deres Sovested, der strax vaagne ved enhver usædvanlig Lugt; der gives andre, der sove saa fast, at de ved Opvaagningen frembyde det ynteligste Billede paa ubehjælpelig Søvnruddenhed. Det sidste gjælder især, maaske udelukkende, visse Dagsøvere, navnlig Nat- aberne, Galagoerne, Flagermusene, Hæsel-, Haves- og Springmusene, visse Bungdyr og flere andre; selv nogle langsomme Rovdyr kan henregnes hertil. Alle disse Dyr er, hvad der er værdt at lægge Mærke til, mer eller mindre aandsfbage Skabninger, hos hvilke enhver Hjernevirksomhed behøver en rum Tid. Men ogsaa det høit begavede Pattedyr blive undertiden paa ubegribelig Maade overmandede af Søvn; jeg kjender et sikkert Tilfælde, hvor en Ræv lod sig overraske i sit Leie og blev dræbt, medens den sov.

Paa vore Hunde kan vi iagttagge, at Pattedyrene drømme. De bære

fig ad som et Menneske, der drømmer stærkt. De bevæge sig paa en bevidstløs, ubehjælpelig Maade, giv, hjælp, skynde osv. Jo klogere, jo bedre afrettet Hunden er, jo rigere paa vækkende gennemlevede Begivenheder, desto mere levende drømmer den. Græblingehunden, den lidenskabsligste af dem alle, Jagthunden og Pudlen drømme stærkest. Andre Pattedyr, saasom Uer, Ræve, Maare osv. paavirkes og foruroliges ogsaa af Drømme, og sandsynligvis aabenbare sig ogsaa for de andre af Klasesens høit begavede Medlemmer, beflægtede Drømmebilleder.

Foruden de regelmæssige Sovere, maa vi ogsaa omtale de uregelmæssige, Vintersovkerne. De findes i alle Jordbelter, hvor Aarsstidene er væsentlig forskellige, her i Norden som indenfor Vindfredsene, hvorefter stærkt begrænset Regntid og en Tørketid betinges af de lokale Forhold. I Norden har vi Flagermus, Græbling, Bjørn, Pindsvin, Murmeldyr, Hasselmus og Hamster; i Tropelandene enkelte Gnavere. Nordamerika

og Asien har lignende Vintersovkere som vi; de findes ogsaa i det yderste Sydamerika. Fænomenerne er mere eller mindre de samme hos dem alle. Efter at have skjult sig i Gulv og omhyggelig tilstoppet disses Tilgange, henfalde de i en søvnliggende Dvale, deres Pulsslag og med det Blodets Varme synker ned under Halvdelen af den forrige Høide, de blive stive, vise sig i høi Grad følelsesløse og ubevidste og lade sig hverken vække ved at rystes eller ved Indvirkning af stærke Luftarter, men derimod nok ved en langsom Opvarmning. Enkelte jove uafbrudt, saalænge den hvide Pulde varer, andre vaagne op i Løbet af Vinteren, æde af det opsamlede Forraad og jove igjen ind. Hos hine blive det opsamlede Fedt lidt efter lidt fortæret, disse maa sørge for Forbrændingsstof. Vgte Vintersovkere lade sig ikke i den Tid holde vaagne, selv i et opparmet Rum, men æde dog ofte under denne usædvanlige Tilstand. Desuagtet maa man sige, at Vintersøvnens Varighed retter sig efter Vinteren.

Wishes.

So, Nell, she wants a pony
To ride adown the lane,
And Ned a gallant vessel
To sail across the main.

Now, Grandpapa has neither,
But offers each a knee;
And one shall be an Arab steed
And one a ship at sea.

(Happy Hours.)

Spørgsmaal bejvarede.

Hvad betyder Ordet Nepotisme?

At de Styrende i Regjeringer og Lovgivende Forsamlinger fortrinsvis hjælpe Slægtninger, Venner og Partifæller til Embede og Forfremmelse med Tilfidesættelse af Andre.

Hvad er Oprindelsen til den Stik at spise Mortensgaas?

Martin, Søn af en Krigsribun, blev opdragen og kristnet i Pavia; siden maatte han flygte for Ariarnernes Forfølgelser og boede derefter en Tidlang i et Kloster i Frankrig. Medens han opholdt sig der, blev han kaldet til Biskop i Tours. Han døde Aar 460 eft. Kr. Den 11te November betegnes efter ham med Navnet Martin Biskop. Sagnet fortæller, at han havde skjult sig, da man kom for at underrette ham om hans Ophjælse; men han blev opdaget ved Gjøssenes Snadren. For dette Forræderi skal Gjøssene give Steg paa Mortensdag.

Hvad betyder Mosaik? Kommer det af Navnet Mojes?

Mosaik er et Slags Maleri, som udføres ved Hjælp af smaa, forskjelligtfarvede Stene og Glasstykker istedetfor med Penselen. Man overg-

der en Tavle med et klæbrigt Stof (et Slags Rit) og sætter da Stenene paa. Nogle sige, at Navnet viser tilbage til den jødiske Ypperstepræsts Brystplade, som efter Moses' Forordning skulde bestaa af 12 Firkanter med 12 forskjelligtfarvede Stene (2 Mos. 39, 8—14), Andre, at Ordet er af græsk Oprindelse, endnu Andre, at saadanne Arbeider kaldtes operamusiva, det er opera, quae ad amussim facta sunt (Arbeider udførte efter Linealen), fordi de maatte udføres med en saa overordentlig Fjnhed og Nøiagtighed. (Alterne i St. Peterskirken i Rom fremvise nogle i det 15de Aarhundrede med overordentlig Fjnhed udførte Mosaik-Copier af de største Mesteres Malerier. Paa hver af disse Copier skal 11 Mænd have arbejdet i 20 Aar. Stenene afviges i Størrelse fra en Ottendedels til en Sættendedels Tomme).

1) Hvem er Ophavsmand til den Talemaade: Bli i Jeriko, indtil dit Stjæg vover?
2) Hvad er Meningen dermed?

1) Kong David (se 2den Samuels Bog 10, 5.) 2) Bruges som Formaning til Umodenheden, naar den gjøres sig bred.

Gaader og Opgaver.

No. 171. Jeg er en Gjenstand blød og let,
Ret ønstelig, naar man er træt;
Den koster mange Penge.
Paa unge Karle og man ser
Noget lignende; blandt andet mer
De mener da til Kniv at trænge.

No. 172. What is that which is lengthened by being cut at both ends?

No. 173. (Opgave).

Man tager 8 Paplapper, som er udskippede i Form af Mynter, numererer dem med Grundtallene fra 1 til 8 og lægger dem i en Række paa Bordet saaledes: 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8.

Opgaven er at lægge en paa en anden, saa der bliver 4 Par, saaledes, at man kun tager en op om Gangen og hver Gang løfter denne ene i Haanden over 2 paa Bordet.

Dødsning paa Gaaderne i No. 13.

No. 170. Marius. Urius. Urias. Uri.

Blandinger — Nyt og Gammelt.

Selvantændelse af Kul-Last. — Det er en bekendt Sag, at mange kullastede Skibe forgaa i rum Sø paa Grund af Selvantændelse af Ladningen. En Indsender til Times gjør, efterat Opmærksomheden herpaa er vakt i videnskabelige Tidsskrifter, gjældende, at Søfartslovgivningen i England med Hensyn til Kullasten nu, efterat det vigtige Spørgsmaal om Kornlast er ordnet igiennem Lovgivningen, i høi Grad trænger til en Plimsol, der kan raade Bod paa det Tab af Menneskeliv og Kapital, der aarlig foraarsages ved utilbørlig Kullast. Som et Bevis paa, hvor stor Fare der kan være ved Kullast, anføres de nærmere Omstændigheder ved Selvantændelse af Ladningen i ikke mindre end fem Tilfælde med Skibe, der ankom til Rio fra Skotland i Løbet af en eneste Maaned. I tre Tilfælde skede Selvantændelsen først efter Skibenes Ankomst til Haavn, men i to Tilfælde maatte Skibene forlades i rum Sø. Det ene af disse Skibe, „Dundee“, havde været omtr. 2 Maaneder tilføs, da man mærkede, at der røg op af Lugerne; Slutningsforsøg mislykkedes, da Folkene ikke kunde arbejde paa Grund af Hede og Gasudvikling; Lugerne bleve derpaa hermetisk tillukkede, men sprængtes snart; den ene Explosion i Lasten

fulgte nu efter den anden, og tredje Dagen, efterat Ilden var opdaget, blev Skibet, der midtskibs var rødglødende — „Dundee“, var et Jernskib — forladt af Mandstabet i 2 Baade, af hvilke den ene naaede Rio, og den anden Pernambuco. Som det gik „Dundee“, er det gaaet en Mængde Skibe. Der gjøres opmærksom paa, at det særlig er skotske Kul, som ere tilboelige til Selvantændelse, ikke alene, fordi de udvikle mere Gas, men ogsaa paa Grund af en Omstændighed, over hvilken Lovgivningen for en stor Del kunde være Herre. Medens de Kul, der udfiktes i Wales, nemlig blive omhyggelig harpede, ikke alene ved Minerne, men ogsaa umiddelbart forinden de indlades, anvendes denne sidste Proces ikke i de skotske Havne, saa at skotske Kul i Umindelighed indeholde 5 til 10 pCt. mere Støv end Wales Kul. Jo mere støvfrie Kullene ere, jo friere er Luftcirkulationen i Lasten, hvormed Varmeudvikling og den deraf senere følgende Selvantændelse hemmes i høi Grad. Paa Grund af Sagens Vigtighed ikke alene for Esfolk, men for Besfragtere og Assurandører, anbefales det, at der ved Lovgivningen søges raadet Bod paa den vitterlig i mange Tilfælde hensynsløse Maade, hvorpaa Kullast nu ofte bliver indtaget.

Indhold: Familien Høllringen. — Sandhed (Digt). — Republikanske Embedsøgere og udenlandske Konjuler. — Dyrenes Søn. — Wishes. — Spørgsmaal besvarede. — Gaader og Opgaver. — Blandinger — Nyt og Gammelt.

E. MATHER,
JUSTICE OF THE PEACE,

NOTARY PUBLIC and COLLECTING AGENT.

Office over Spencers Harness Store - DECORAH, IOWA.

M. N. JOHNSON & BROTHER,
ATTORNEYS AT LAW,

M. N. Johnson,
NOTARY PUBLIC.

DECORAH, IOWA.

DAN. NOBLE,
SADELMAGER.

handler med

Sadler, Svøber, Sidsler etc.

Decorah, - - - - Iowa.

RUTH BROTHERS,

DECORAH, IOWA,

handler med Stangjern, Spiger og Glas, Koge- og Kaffeovne samt
Kobber- og Blikvarer, Gaardsredskaber og Værktøi, Bygningsmaterialier,
saasom Binduesglas, Døre, Blinds, Bygningspapir, Blyhvidt og Olie.

Kobber- og Blikvarer repareres. Tagrender forfærdiges til billige Priser.

P. H. WHALEN

handler med

Manufaktur- og Colonialvarer,

Hatte og Huer, Støvler og Sto etc. etc.

Syd siden af Water Street = = = = Decorah, Iowa.

J. T. RELF,
PHOTOGRAF,

handler med Rammer, Lister, Albums, Fliels-Indfatninger, Stereoskop-Billeder etc.
Gamle Billeder kopieres.

Smaa børn fotograferes ved den nye Methode langt hurtigere end før. Alle mine Negativbilleder retoucheres af den anerkjendte dygtige Retoucher, Miss Emilie Christopher. Aflæg mig et Besøg. Mit Galleri er over Montgomerys Drugstore.
Decorah, Iowa.

Norfolk Hotel.

CHRISTIANIA HOUSE, tæt ved Washington St. Broen,
DECORAH, IOWA,

anbefales Rejsende af

Anders N. Rjome.

☞ Gode Staldrum findes til Afbenyttelse.

PETER GJEMS,

Reisende Agent for

G. R. Montagues LaCrosse Steam Marble Works,

tegner Abonnement paa „**For Hjemmet**“. De, som tegne sig paa hans Liste, kunne betale Kontingenten til ham.

26ldre Bind af „**For Hjemmet**“.

11te og 12te Bind (1876 I og II), 13de og 14de Bind (1877, I og II), og 17de Bind (1879 I.) er udsolgt.

15de Bind (1878, I.) indeholdende 1ste Halvdel af den interessante Skildring „Philip Ashton eller den nye Robinson“, „Martyren i St. Andrews“, „Jacob Flints Rejse“, „Arkimedes“, m. m. M., sendes portofrit for \$1.00

16de Bind (1878, II.) indeholdende sidste Halvdel af Fortællingen „Philip Ashton“, „Elisabeth“, en dansk Fortælling, „Stanleys Rejse paa Kongofløden“, „Skovstjernen“ (Missionær Fjellstedts Ungdomshistorie) og meget andet interessant Læsestof, sendes portofrit for \$1.00; begge disse Bind for \$2.00

18de Bind, se 2den Side af Omslaget.

19de Bind, indeholdende blandt andet „En ung Piges Historie“ og Missionsberetningen „Sej Nar blandt de røde Indianere“, portofrit for \$1.00.

20de Bind, indeholdende den ualmindelig interessante og lærerige Rejsefortælling „Nordvest-Passagens Opdagelse“ foruden meget andet udvalgt Læsestof, portofrit for \$1.00; alle 5 Bind for \$4.00.

Hvert Bind bestaar af 12 Hefter og udgjør 384 store Oktavsider, Titelblad og Indholdsregister indbefattet.

Adresse: R. Thronsdjen,

Dr. 14, Decorah, Iowa.

To Søstre, en Fortælling fra en norsk Fjeldbygd (4 Hefter af „**For Hjemmet**“) portofrit for 25 Cts.

Adresse: R. Thronsdjen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

For 10 Cents sendes portofrit et Hefte, indeholdende

„**To ældgamle Sange fornyede**“,

nemlig **Tolvtalvisen** og **Den gyldne ABC** 8 for 50 Cts., 20 for \$1.00, 100 for \$3.50. Adresse: R. Thronsdjen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

RUDOLPH & SON, Apothekere og Boghandlere,

Decorah, Iowa.

Lægemidler tilberedes samvittighedsfuldt efter Lægers Recepter.

Iver Larsen
fælger udelukkende for Kontant og handler med
DRYGOODS, NOTIONS,
Færdiggjorte Klæder,
Hatte, Huer, Stovler, Sko, Kolonialvarer, etc. etc.
Steyers Bygning ved Siden af Winneshiek House.
Decorah - - Iowa.

A. C. Smith, M. D.,
Dien- og Dre- Læge.
Decorah - - Iowa.

Philip Ashton eller den nye Robinson,
Martyren i St. Andrews, Jacob Flints Reise, Elisabeth, en dansk Fortælling,
Skovtiernen (Missionær Fieldtedts Ungdomshistorie) — alle disse og flere
mindre Fortællinger samt meget andet interessant Læsestof findes i 9de Uar-
gang (15de og 16de Bind, 24 Hefter) af „For Hjemmet“, der sendes porto-
frit til hvilkensombest Adresse i de For. Sta er og Canada for \$2.00.
Adresse: A. Thronsdjen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

Ny Möbelhandel.
J. JACKWITZ.
DECORAH, IOWA.

Alle Slags Møbler, saavel simple som fine og elegante, sælges til Ti-
ders billigste Priser. Reparationer udføres.
Ligklister have paa Lager. Begravelser bejorges.

Nogle Rest-Exemplarer af
Socrates's Forsvarstale ved Platon
samt Fortællingen „To Søstre“ (8 Hefter af „For Hjemmet“) sendes tilsam-
men portofrit for 35 Cents.
Adresse A. Thronsdjen, Decorah, Iowa.

E. D. Johnson,
ATTORNEY AT LAW,
Adams Block. **DECORAH, IOWA.**

Fem Bind af „For Hjemmet“,

nemlig 15de, 16de 18de, 19de og 20de.

(Aargangen 1878, sidste Bind af 1879, samt Aarg. 1880), hvilket til-
sammen udgjør 60 Hefter eller 1820 Sider med udvalgt og afveg-
ende Læsestof samt Titelblade og Registre, sendes portofrit for \$4.00.

Adresse: **N. Thronsdien,**
Decorah, Iowa.

ST. OLAF'S SCHOOL,

En lutherisk Høiskole for Gutter og Piger,

Northfield, Minnesota.

Nye Terminer begynder i April, September og November. Betalingen er
\$30.00 for Skoleaaret (10 Maanedes) og for en Termin i Forhold. Kost billig.

Nærmere Underretning faaes ved Henvendelse til Bestyreren

Th. N. Mohr, Northfield, Minn.

P. E. Haugen,

— Eier af —

Decorah Marble Works.

Water St. - - DECORAH, IOWA.

Jeg tillader mig herved at gjøre Landsmænd i Winnesheit og Allamakee
Countier i Iowa, samt i Fillmore, Houston, Freeborn, Goodhue og Olmstead
Countier i Minnesota, og forresten i hele den nordre Del af Iowa og sydlige
Minnesota, opmærksomme paa, at jeg nu er istand til at expedere alle Ordres
med kort Varsel. Jeg har sikret mig de bedste Arbeidere og kan udføre smukt og
billigt Arbeide. Da jeg ogsaa har norske Stenhuggere, har Landsmænd den
Fordel, at de kan faa sin Inscription feilfri, hvilket er aldeles umuligt, hvor
man blot har Arbeidere af andre Nationer.

Som reisende Agenter har jeg engageret Hr. Harvey Miller og
Julius Rosenheimer. ~~~~~ P. E. Haugen.

Enhver, som ønsker Gravstene, og ikke træffer min Agent, kan derom tilskrive
mig, samt angive, hvor kostbar Sten han ønsker, og jeg skal da sende ham Teg-
ninger med vedføiet Pris, hvorefter han kan sende mig tilbage det Exemplar,
han udvælger, tilligemed Ordre og Inscription samt nærmest Feragt-Office.

P. E. Haugen.